

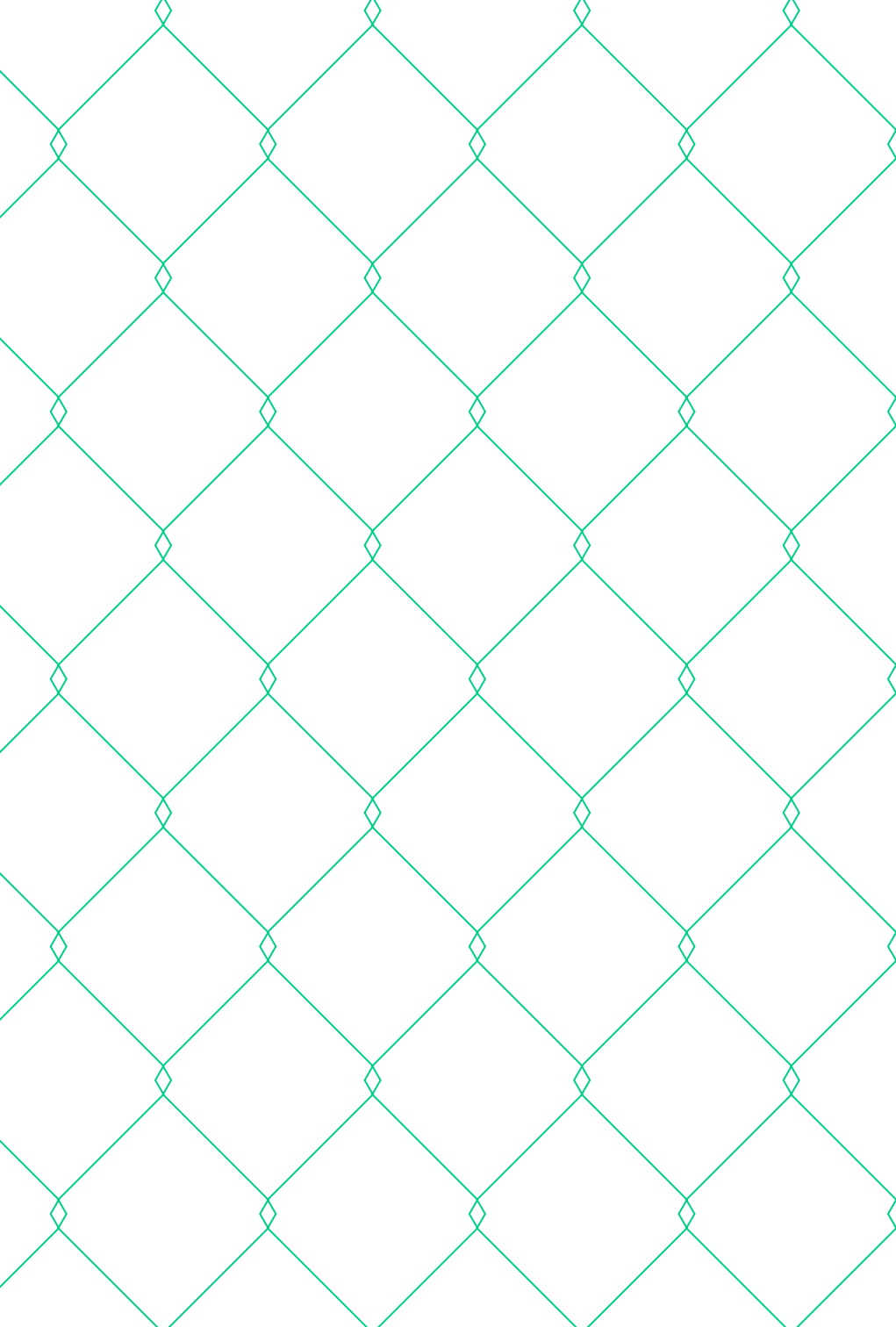
MILÉNIUM 05
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

DAVID
LAGERCRAINTZ
MUŽ, KTERÝ
HLEDAL
SVŮJ STÍN

HOST

MILÉNIUM 05

**DAVID
LAGERCRAVIZ
MUŽ, KTERÝ
HLEDAL
SVŮJ STÍN**

**DAVID
LAGERCRAINTZ
MUŽ, KTERÝ
HLEDAL
SVŮJ STÍN**

BRNO 2017

Mannen som sökte sin skugga © David Lagercrantz
& Moggliden AB, first published by Norstedts, Sweden, in 2017.

Published by agreement with Norstedts Agency.

Cover photo © Vojtěch Vlček

Translation © Azita Haidarová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-266-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-267-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-268-8 (Formát MobiPocket)

PROLOG

Holger Palmgren seděl na invalidním vozíku v návštěvní místnosti a řekl:

„Vždycky jsem se tě chtěl zeptat na to dračí tetování a taky by mě zajímalo, proč je pro tebe tolik důležité.“

„Souviselo to s mojí mámou.“

„S Agnetou?“

„Byla jsem tehdy ještě malá, bylo mi asi šest let. Utekla jsem z domova.“

„Myslím, že si na to vzpomínám. Tehdy k vám přišla na návštěvu nějaká paní, že jo? Měla na krku takové zvláštní znamínko.“

„Vypadalo to, jako by jí ho tam někdo vypálil.“

„Co třeba drak?“

Díl 01

DRAK

12. až 20. června

Švédský král Sten Sture starší porazil v bitvě u Brunkebergu dánského krále.

Na památku svého vítězství nechal roku 1489 vztyčit jezdeckou sochu, která se dodnes nachází ve Velkém kostele ve Stockholmu. Představuje svatého Jiří na koni jako rytíře s taseným mečem, pod jehož nohama leží umírající drak.

Vedle něj stojí princezna ve středověkých burgundských šatech, kterou rytíř zachránil před jistou smrtí. Předlohou pro šlechtičnu zřejmě byla manželka Stena Stureho staršího Ingeborg Åkesdotterová. Žena se tváří podivně nezúčastněně.

KAPITOLA 01

12. června

Lisbeth Salanderová vyšla z posilovny, minula sprchy a hned na chodbě ji zastavil inspektor vězeňské služby Alvar Olsen. Něco překotně mlel, dokonce vypadal poněkud vzrušeně. Di-voce gestikuloval a mával na ni nějakými papíry. Lisbeth Sa-landerová však z jeho řeči nerozuměla ani slovu. Bylo 19.30.

Půl osmá večer byla ve věznici Flodberga nejhorší doba. Opodál duněl nákladní vlak, zdi se otřásaly, klíče řinčely, ve vzduchu byla cítit směsice potu a parfému. Pro trestankyně to byl nejnebezpečnější okamžik celého dne. Rachotivé dunění železničních kolejí pohltilo veškeré zvuky a ve všeobecném zmatku před večerním zamykáním cel docházelo k těm nej-surovějším násilnostem. Lisbeth Salanderová v tuto hodinu vždycky přelétla očima celé oddělení a její pohled nikoli náho-dou utkvěl na Fárie Káziové.

Fária Káziová, krásná mladá žena původem z Bangladéše, seděla ve své cele hned nalevo od ní. Přestože Lisbeth z místa, kde stála, neviděla nic jiného než Fáriinu tvář, nebylo nejmen-ších pochyb, že ji někdo fackuje. Hlava jí lítala ze strany na stranu, a ačkoli údery nebyly příliš tvrdé, působily dojmem zavedeného rituálu. Ať už to bylo jakkoli, týrání nepochybně

trvalo už dlouhou dobu. Bylo to patrné jak ze způsobu šikany, tak z reakcí oběti. Již na dálku bylo zřejmé, že útlak poznamenal Fáriu do té míry, že v ní zlomil jakýkoli odpor. Už se ani nesnažila chránit si obličej rukama a v jejím pohledu se nezračilo žádné překvapení, nýbrž pouze tichá, nemá hrůza. Fária Káziová zažívala neustálý teror. Lisbeth to vytušila nejen z bedlivého sledování její tváře, ale nasvědčovaly tomu i další pozorování a postřehy, které učinila během svého několika-týdenního pobytu ve věznici.

„Tamhle,“ řekla a rukou ukázala na Fáriinu celu.

Ale když se Alvar Olsen obrátil, již bylo po všem. Lisbeth proklouzla do své cely a zavřela za sebou dveře. Zvenčí se ozývaly hlasy a tlumený smích, avšak dunění a rachot nákladního vlaku ne a ne přestat. Před ní stálo lesklé umyvadlo a úzká pryčna, police na knihy a psací stůl s kvantověmechanickými výpočty. Má smysl v nich pokračovat — má se nadále snažit dokázat platnost teorie smyčkové kvantové gravitace? Pohlédla na své ruce. Něco v nich držela.

Byly to papíry, kterými na ni Alvar před chvílí mával. Lisbeth přece jen pocítila jistou zvědavost. Ale byla to pitomost, zase nějaký test inteligence, jenž byl na druhé stránce úplně nahoře na dvou místech politý kávou. Lisbeth si posměšně odfrkla.

Nesnášela jakékoli způsoby škatulkování; svazek papírů jí zvolna vyklouzl z ruky a na betonové podlaze se rozevřel do vějíře. Na kratičký okamžik na něj zapomněla a pomyslela na Fáriu Káziovou. Tyranku, která mladou ženu fackovala, nikdy nepřistihla při činu, ale přesto moc dobře věděla, kdo to je. Zpočátku se Lisbeth o atmosféru v nápravném zařízení nijak zvlášť nezajímala, ale život ve věznici ji proti její vůli postupně vtáhl do dění. Krok za krokem se jí dařilo dešifrovat viditelná

i neviditelná znamení a záhy pochopila, kdo na oddělení doopravdy vládne.

Umístili ji na oddělení B, do pavilonu zabezpečovací detence. Zdál se být tím nejbezpečnějším místem v celé věznici a nezúčastněný návštěvník, který si zařízení zběžně prohlédl, o tom neměl důvod pochybovat. V žádném jiném vězení nebylo tolik strážných, kontrol a pracovních a studijních programů. Ale pokud se zde člověk porozhlédl trošku zevrubněji, vytušil, že tu něco není v pořádku. Strážní si hráli na tvrdáky a autority, dokonce uměli projevit soucit, ale ve skutečnosti to byli srabi a slaboši, kteří pustili otěže z rukou a přenechali je nepříteli — mafiánce Benitě Anderssonové a její bandě.

Během dne se Benita pochopitelně držela zpátky a počínala si jako příkladná vězeňkyně. Ale po časně večeri, kdy ostatní ženy mohly cvičit, případně se setkat s příbuznými, se Benita chopila vlády a šikanovala celé oddělení až do večera, kdy bachaři zamkli cely. Ve dne se vězeňkyně procházely mezi celami a šeptem hovořily o hrozbách nebo slibech, přičemž Benitina sebranka se držela na jedné straně chodby a jejich oběti na druhé.

Velkým skandálem byl především sám fakt, že Lisbeth Salanderová vůbec skončila ve vězení. Osud jí nebyl nakloněn, ale upřímně řečeno, Lisbeth se proti odsouzení k nepodmíněnému trestu nijak vehementně nebránila. Soudní proces jí připadal jako nesmyslné handrkování — už dávno jí bylo úplně fuk, jestli vylodí doma, v base nebo někde jinde.

Nakonec vyfasovala dvouměsíční pobyt ve věznici za maření policejního výkonu a za všeobecné ohrožení, neboť se zapletla do dramatu vznikuvšího po vraždě profesora Franse Baldera, kdy na vlastní pěst unesla a ukryla osmiletého autistického chlapce, přičemž odmítla spolupracovat s policií, protože

se zcela oprávněně domnívala, že dochází k tajnému úniku informací z policejního vyšetřování. Její hrdinský čin samozřejmě nikdo nezpochybňoval a všem bylo jasné, že chlapci zachránili život. Státní zástupce přesto vedl soudní proces s náramným patosem a soud se nakonec přiklonil na jeho stranu, ačkoli jeden ze členů senátu měl odlišný názor a Lisbethina advokátka Annika Gianniniová odvedla vynikající práci. Lisbeth jí však nijak zvlášť nápomocná nebyla, takže Annika neměla šanci na vítězství.

Lisbeth během celého líčení otráveně mlčela a odmítla se proti rozsudku odvolat. Chtěla mít celý ten cirkus konečně za sebou a podle očekávání skončila v otevřeném nápravném zařízení Björngärda Gård, kde měla spoustu svobody a volnosti. Poté však vyšlo najevo, že jí hrozí nebezpečí, na čemž ostatně nebylo nic překvapujícího, když člověk uvážil, s kým měla Lisbeth co do činění, a proto ji přemístili do chráněného zařízení Flodberga.

Při bližším zvážení tedy na Lisbethině přemístění nic podivného nebylo. Sice se tak ocitla mezi nejhoršími tuzemskými zločinci ženského pohlaví, ona sama však proti převozu nic nenamítala. Ustavičně měla kolem sebe strážné a rozhodně se nedalo popřít, že v tomto zařízení již po řadu let nedošlo k žádnému ublížení na zdraví ani jiným násilným skutkům. Personál se dokonce pyšnil opravdu úctyhodnou statistikou bývalých vězeňkyň, které se po vypršení trestu opět zařadily do společnosti, ovšem tyto statistické údaje pocházely z doby před nástupem Benity Anderssonové.

Lisbeth již od počátku zaznamenala spoustu provokací, ale nedala se nijak vyvést z míry. Byla protekční, mediálně známou vězeňkyní, o níž kolovaly všemožné fámy, a k její proslulosti

rovněž přispěly údaje z vlastních informačních zdrojů kriminálního podsvětí. Před pouhými několika dny jí Benita přistrčila papírek s otázkou: *Přítel, nebo nepřítel?*, Lisbeth ho však po minutě vyhodila — nejspíš proto, že jí trvalo celých osmapadesát vteřin, než se ho obtěžovala přečíst.

Místní rozmišky, boj o moc a různá spojenectví ji ani trochu nezajímaly. Soustředila se pouze na to, aby měla oči i uši otevřené, a brzy věděla své. Lisbeth upřeně zírala na své police se svazky pojednávajícími o kvantové teorii pole, které si objednala speciálně před nástupem do výkonu trestu. Vlevo se nacházela šatna a v ní visely dva vězeňské mundúry, které měly na prsou vyšité iniciály vs — *Vězeňská služba*—, aby se případně mohla převléknout, a dále spodní prádlo a sportovní boty. Stěny byly holé, nikde žádná fotografie ani sebemenší vzpomínka na život za vězeňskou zdí. Nábytek a zařízení ji zajímaly stejně málo jako doma na Rybářské ulici.

Na chodbě pokračovali bachaři v zamykání cel, což pro Lisbeth obvykle znamenalo osvobození. Když všechny zvuky utichly a kolem se rozhostilo ticho, mohla se pohroužit do své matematiky — do pokusů o propojení kvantové mechaniky s teorií relativity — a zapomenout na celý svět. Dnes večer to však bylo jiné. Lisbeth měla vztek, a to nejen kvůli týrání Fárii Káziové nebo bující korupci na oddělení.

Před šesti dny ji navštívil Holger Palmgren, její bývalý poručík z dob, kdy v očích společnosti neměla dostatek rozumu na to, aby se o sebe dokázala náležitě postarat. Jeho návštěva sama o sobě představovala hotové drama. Holger už vůbec nepouštěl byt, byl zcela závislý na pečovatelkách a asistentech, kteří se o něj starali v jeho bytě na Liljeholmenu. Holger si však umanul, že se za Lisbeth musí za každou cenu podívat; nechal se do Flodbergu dopravit taxíkem, do areálu věznice vjel na

svém invalidním vozíku s kyslíkovou maskou a lapal po dechu. Přesto to bylo milé setkání. Lisbeth si s ním povídala o starých časech a Holger byl sentimentální a dojatý. Jen jedna věc však Lisbeth rozrušila. Holger jí vyprávěl, že ho navštívila jakási Maj-Britt Torellová, bývalá sekretářka z psychiatrické léčebny svatého Štěpána, kde byla Lisbeth zavřená jako malá holčička. Maj-Britt se o Lisbeth dočetla v novinách a odnesla z kliniky obsáhlou dokumentaci, která by podle ní mohla být zajímavá. Pro Holgera to byla stará krutá obehnaná písnička o tom, jak Lisbeth ležela přikurtovaná k lůžku — „nic, co bys měla číst“. Přesto musely dokumenty obsahovat něco nového, protože když se jí Holger zeptal na tu dračí kérku a Lisbeth mu pověděla o ženě s ohnivě zbarveným znamínkem na krku, starý pán vyrukoval s otázkou: „Nebyla náhodou z registru?“

„Cože?“

„Z Registru pro výzkum dědičnosti a prostředí v Uppsale. Někde jsem to četl.“

„To muselo být v těch nových papírech,“ řekla Lisbeth.

„Myslíš?“ zeptal se Holger. „Taky je možné, že jsem popletl všechno dohromady.“

Možná opravdu jen popletl všechno dohromady. Holger už byl hodně starý. Přesto jeho zmínka utkvěla Lisbeth v paměti a vrtala jí hlavou každé odpoledne, když bušila do boxovacího pytle v posilovně, stejně jako každé dopoledne strávené v keramické dílně, a nejinak tomu bylo i teď, když znovu stála ve své cele s očima upřenýma na podlahu.

Dokonce jí připadalo, že i test inteligence na rozházených papírech se nějak proměnil, už jí zdaleka nebyl tak lhostejný jako dřív, spíše v něm viděla návaznost na to, o čem spolu hovořili s Holgerem, přestože Lisbeth zprvu nechápala proč. Ale pak si vybavila ženu s mateřským znamínkem, která jí také dá-

vala vyplňovat různé testy. Vždycky to skončilo hádkou a hotovým pozdvižením a situace vyvrcholila Lisbetiným útekem z domova, když jí bylo pouhých šest let.

Přesto v ní pomalu začalo klíčit podezření, že hlavní roli nehrál útek ani samotné testy, ale nějaká zásadní událost v jejím dětství, kterou tehdy nechápala, a hned jí bylo jasné, že se o tom musí dozvědět něco víc.

Samozřejmě že za chvíli bude na svobodě a bude si moct dělat, co bude chtít. Ale zároveň si byla vědoma toho, že má v hrsti inspektora vězeňské služby Alvara Olsena, který při páchání násilí v celách většinou dělal mrtvého brouka. Oddělení, za něž zodpovídal, bylo považováno za pýchu tuzemské vězeňské služby, ačkoli ve skutečnosti se nacházelo ve stadiu morálního rozkladu, a Lisbeth zapřemýšlela, jestli by jí Alvar Olsen nemohl obstarat to, co v cele postrádala nejvíce — internetové připojení.

Naslouchala zvukům na chodbě. Tu a tam někdo zavrčel nějakou nadávkou nebo výhrůžku, dveře práskaly, klíče řinčely, potom však kroky strážných odezněly a nastalo ticho. Bylo slyšet jen hučení klimatizace, přestože fungovala prachmizerně a všude vládlo nesnesitelné dusno. Lisbeth Salanderová přeletěla očima test na podlaze a pomyslela na Fáriu Káziovou, na Benitu, na Alvara Olsena a na ženu s rudým mateřským znamínkem na krku.

Shýbla se, aby posbírala papíry, posadila se k psacímu stolu a spěšně zaškrtnula odpovědi. Když byla hotová, stiskla stříbrné tlačítko interkomu, který se nacházel vedle dveří do cely. Hlas Alvara Olsena zněl zdráhavě a nervózně. Lisbeth prohlásila, že s ním musí ihned mluvit.

„Je to důležité,“ zdůraznila.

KAPITOLA 02

12. června

Alvar Olsen už chtěl jet domů, ale napřed musel dostát svým povinnostem inspektora vězeňské služby a vyřídit veškeré papírování. Také samozřejmě musel zavolat domů a popřát dobrou noc své dcerce Vildě. Telefon jako vždy vzala jeho teta Kerstin a Alvar jí jako obvykle připomněl, aby zamkla speciální bezpečnostní zámek.

Alvar byl šéfem oddělení zabezpečovací detence ve věznici Flodberga už celých dvanáct let; dlouho byl na svou práci pyšný a považoval se za muže na správném místě. Jako mladík zachránil život své matce, která byla těžká alkoholička, a přiměl ji k doživotní abstinenci. Měl soucitnou povahu, vždycky stál na straně slabších, a tak nebylo nic divného na tom, že začal pracovat u vězeňské služby a záhy si získal veskrze dobrou pověst. Jenže dnes už z jeho starého idealismu mnoho nezbývalo.

První osudovou ranou bylo, když ho opustila manželka, která se odstěhovala se svým bývalým šéfem do Åre, a on zůstal sám s malou dcerkou; poslední a nejhorší ránu jeho iluzím však zasadila Benita. Alvar zastával názor, že v každém odsouzení je něco dobrého. V Benitě však nebylo dobrého zhora nic, ale přesto měla spoustu návštěv — vyhledávali ji nejrůznější

muži, kamarádky, advokáti, terapeuti, soudní znalci z oboru psychiatrie, a dokonce i několik kněží. Benita se původně jmenovala Beatrice, ale nechala se přejmenovat po vzoru jistého italského fašisty. Měla vyholenou lebku, nezdravě bledý obličej a na krku vytetovaný hákový kříž. Přesto nepůsobila nijak odpudivě.

Navzdory zločinecké vizáži z ní vyzařoval jistý šarm a její silná osobnost leckoho ošálila, ale většinou budila v lidech jen hrůzu. Benita měla — alespoň se to proslýchalo — na kontě tři vraždy, jež provedla s pomocí svých dvou dýk zvaných Kris a Keris, a právě o jejich dýkách se na oddělení mluvilo tak často, až se staly nezbytnou součástí výhrůžné a dusivé atmosféry, která zde vládla. Člověka prý nemůže potkat nic horšího, než že na něj Benita namíří jednu ze svých dýk, což prakticky znamená rozsudek smrti nebo okamžitý pohřeb. Přestože se většinou jednalo jen o pomluvy a fámy — hlavně proto, že oba nože odpočívaly hezky daleko od věznice —, pouhá jejich existence dokázala ovzduší na oddělení pořádně otrávit. Tyto mytické dýky budily na chodbě strach a úzkost, což dokonale korespondovalo s Benitiny děsivým zjevem. Všechno to byla strašlivá ostuda a skandál. Alvar se nechal zlomit.

Měl se na ni předem připravit. Alvar měřil sto devadesát dva centimetrů, vážil osmaosmdesát kilo a vůbec to byl pořádný kus chlapa, co se už v pubertálním věku dokázal porvat se všemožnými ožraly a otrapy, kteří obtěžovali jeho matku. Měl ovšem jednu slabinu. Zůstal sám s dítětem a před necelým rokem se k němu Benita na dvoře přitočila a zašeptala mu do ucha popis cesty do Vildiny školy: mrazivě přesný plán zahrnující sebemenší chodbičku a schodiště, které musel Alvar každé ráno zdolat, když vedl dcerku do 3.A ve třetím patře Fridhemské školy v Örebro.

„Zamířila jsem jednu ze svých dýk na tvou holku,“ ucedila Benita a víc říkat nemusela.

Alvar pustil z rukou otěže vlády nad svým oddělením a jeho porážka poznamenala i všechny jeho podřízené. Ani na vteřinu nezapochoyboval o tom, že někteří kolegové — například ten posera Fred Strömmer — se ochotně nechali zkorumpovat. A nejhorší období roku nastalo právě teď, v létě, kdy se vězení hemžilo spoustou ustrašených a nekompetentních záskoků a dusný vzduch na chodbách jen zvyšoval všeobecnou podrážděnost a napětí. Alvar se bůhvíkolikrát v noci probudil a přísahal, že na svém oddělení znovu nastolí pořádek. Přesto se nikdy na nic nezmohl, protože dalším kamenem úrazu byla skutečnost, že ředitelem věznice byl naprostý idiot Rikard Fager. Fagera zajímala pouze vnější fasáda, která musela být stále nablýskaná a zářivá, ačkoli za ní už to pořádně smrdělo.

Každé odpoledne Alvara znovu a znovu paralyzovaly Benitiny oči, a protože nebyl příliš psychicky odolný, s každým prohraným zápasem ve svém odhodlání ochaboval. Měl pocit, jako by ho vysával upír, a nejhorší bylo, že nedokázal ochránit Fáriu Káziovou.

Fária byla odsouzena k trestu odnětí svobody za zabití bratra, kterého údajně prohodila velkým skleněným oknem v domě na stockholmském předměstí Sickla. Alvar však v její povaze neshledal žádné sklony k násilí ani agresivitu. Nejčastěji seděla ve své cele a četla si nebo plakala; na oddělení zabezpečovací detence se ocitla pouze proto, že měla sebevražedné myšlenky, a navíc jí zvenčí hrozilo nebezpečí. Byla to všemi zavržená nešťastnice, kterou nechala na holičkách i společnost. Na chodbách na nikoho nepouštěla hrůzu, neprobodávala lidi ocelově šedýma očima, aby si vynutila respekt, a její křehká krása k ní přitahovala různé všiváky a sadisty.

Jediná konstruktivní věc, o kterou se Alvar v poslední době pokusil, byla péče, již věnoval nově příchozí vězeňkyni Lisbeth Salanderové. Rozhodně to nebyla žádná hračka. Lisbeth byla ostřílená harcovnice a všemožných fám měla na triku přinejmenším tolik jako Benita. Někteří Salanderovou obdivovali, jiní ji považovali za nafoukanou káču a další se báli, že přijdou o své místo ve vězeňské hierarchii. Celé Benitino tělo — každíčký sval v něm — jen hrálo a připravovalo se na souboj a Alvar ani na vteřinu nezapochoyboval, že Benita prostřednictvím svých známostí získává informace o Salanderové, stejně jako o všech dalších trestankyních na oddělení.

Přesto zatím k ničemu nedošlo, ačkoli Lisbeth Salanderová navzdory zvýšeným bezpečnostním opatřením získala povolení pracovat přes den na zahradě a v keramické dílně. Její vázy byly ty nejpříšernější výtvoř, jaké Alvar kdy viděl, a přemíru sociálních dovedností u ní také nenacházel. Sotva kdy utrousila slůvko. Působila dojmem, že žije ve svém vlastním světě, o pohledy ostatních ani o jejich poznámky se nestarala, dokonce nereagovala ani na štouchance, které jí potajmu uštěďřovala Benita. Lisbeth ze sebe všechno setřásla jako prach nebo ptačí trus a jediné, čemu věnovala pozornost, byla právě Fária Káziová.

Lisbeth ji nespouštěla z očí — pravděpodobně už pochopila vážnost situace. Kdoví, možná se tu schyluje k nějaké konfrontaci. Alvarovi to dělalo starosti.

Alvar Olsen byl navzdory veškerým obtížím pyšný na individuální program, který vypracoval pro každého odsouzence zvlášť. Nikoho nehonil automaticky do práce. Každý vězeň měl svůj vlastní rozvrh, vytvořený na základě konkrétního případu a potřeb. Někteří se věnovali dennímu nebo dálkovému studiu, jiní absolvovali pracovní programy a pohovory

s psychology a sociálními kurátory, případně jim bylo k dispozici poradenství při hledání vhodného zaměstnání. Lisbeth Salanderové by měla být — přinejmenším na základě její dokumentace — poskytnuta možnost doplnit si vzdělání nebo si alespoň o této otázce promluvit s odborníkem. Nechodila na gymnázium, vlastně ani nedokončila základní školu a s výjimkou krátkodobého zaměstnání v bezpečnostní agentuře nikdy nikde nepracovala. Neustále se dostávala do střetu s úřady, přestože k trestu odnětí svobody byla nyní odsouzena poprvé. Nejsnazší by bylo mávnout nad ní rukou a označit ji za obyčejnou flákačku, ale tento náhled měl značné mezery. Nejenže ji večerníky označovaly za hotovou akční hrdinku, což podtrhával i její vzhled a potvrdila to i jistá událost, která se Alvarovi vryla do paměti.

Tato událost byla po mnoha letech první pozitivní nebo přinejmenším překvapivou vlašťovkou na oddělení. Došlo k ní před několika dny v jídelně po časně večěři kolem páté hodiny odpoledne. Venku pršelo. Vězeňkyně si přinesly talíře a skleničky, myly je a utíraly, zatímco Alvar seděl na židli hned vedle dřezu. Vlastně tam neměl co pohledávat. Obyčejně jídal spolu s ostatními zaměstnanci a o kuchyň se vězni starali sami. Dvě samozvané vládkyně nad kuchyní — členky Benitina gangu Josefina a Tine — měly vlastní rozpočet, objednávaly suroviny, vařily a dohlížely, aby jídlo vystačilo pro všechny. Vláda nad kuchyní představovala úžasnou výhodu. Jídlo do jednotlivých cel odjakživa roznášeli strážníci, kteří rozhodně nemohli přehlédnout, že Benitiny porce bývaly podstatně větší než příděly ostatních. Proto Alvar na kuchyni raději osobně dohlížel a kromě toho se právě zde nacházel jediný nůž na oddělení. Nebyl nijak ostrý a byl bezpečně zasunutý v ocelovém stojanu, ale přesto by s ním nebylo těžké někoho zranit. A právě onoho

dne po něm Alvar neustále pokukoval a přitom se snažil vpravit si něco do hlavy.

Alvar měl v úmyslu z Flodbergu odejít a najít si lepší zaměstnání. Jenže chlapík, který nic nevystudoval a nikdy nepracoval jinde než v nápravném zařízení, neměl na výběr mnoho možností. Proto začal dálkově studovat podnikovou ekonomiku a v pachu bramborových placiček a huspeniny si četl o oceňování akciových opcí na finančním trhu, přestože z toho, upřímně řečeno, nebyl nijak moudrý, a stejně tak nedokázal vyřešit úlohy z učebnice. A právě v jednom takovém okamžiku si přišla Lisbeth Salanderová pro nášup.

Civěla do země, tvářila se otráveně a myšlenkami se toulala bůhvídkde, a protože Alvarovi bylo trapné se znovu marně snažit navázat s ní kontakt, dál se věnoval svým výpočtům. Neustále něco mazal a přepisoval, čímž jí evidentně lezl na nervy. Lisbeth přistoupila blíž, upřeně se na něj zadívala a Alvar se zastyděl. Při jejím pohledu se často styděl, a právě když se chystal vstát a odejít, Salanderová mu vytrhla propisku a napsala do jeho cvičebnice několik číslic.

„Black-Scholesovy diferenciální rovnice jsou na takhle volatilním trhu naprostá ptákovina,“ prohlásila a vzápětí byla ta tam a jeho volání naprosto ignorovala.

Prostě kráčela dál, jako by se nechumelilo, a Alvarovi dlouho trvalo, než mu docvaklo, co se vlastně stalo. Až pozdě večer, když si našel volnou chvíli a zasedl k počítači, si uvědomil, že Lisbeth nejenže ve vteřině vypočítala jeho úkoly, ale zároveň s naprostou samozřejmostí zkritizovala model oceňování finančních derivátů, za který jeho autoři získali Nobelovu cenu. Pro člověka, jenž na svém oddělení zakoušel jen útlak a ponížení, to byla naprostá bomba. Snil o tom, že by tento počin mohl být počátkem nějakého vztahu, případně určitého zlomu

v jejím životě, díky němuž by si nakonec uvědomila celou šíři svého nadání.

Dlouho přemítal o tom, jak by měl postupovat dál. Čím by ji mohl motivovat? Nakonec dostal nápad. Zkusí ji přimět, aby vyplnila inteligenční test. V kanceláři měl hromadu starých testů a formulářů, jež tam zbyly po soudních znalcích z oboru psychiatrie, kteří se pokoušeli určit Benitinu domnělou míru psychopatie, alexithymie a narcismu.

Alvar většinu testů vyplnil sám a teď ho napadlo, že holka, která louská matematické záhady jako burské oříšky, určitě zvládne takový inteligenční test levou zadní. Kdoví, třeba to pro ni bude mít nějaký význam. Proto na ni před chvílí číhal na chodbě — říkal si, že by to mohla být vhodná příležitost. Dokonce si namlouval, že v jejím obličejí zpozoroval jakousi obnaženost, čehož by mohl využít a pográtulovat jí. Namlouval si, že se s ní sblíží.

Lisbeth si od něj test vzala, ale pak se něco stalo. Venku duněl vlak a Lisbeth měla podivně napjatý a temný pohled. Alvar cosi rozpačitě zakoktal a nechal ji jít. Poté nařídil kolegům, aby pozamykali cely. On sám se vrátil do své kanceláře, umístěné hned za masivními skleněnými dveřmi, které oddělovaly chodbu s celami od takzvaného administrativního úseku. Alvar byl jediný zaměstnanec, který měl vlastní pracovnu. Okna skýtala nevlídný pohled na vězeňský dvůr, obehnaný ocelovým plotem a šedou betonovou zdí. Kancelář nebyla o mnoho větší ani útulnější než vězeňské cimry. Na rozdíl od nich však měl k dispozici počítač s vysokorychlostním připojením a několik monitorů se záznamy z bezpečnostních kamer a tu a tam ležel nějaký suvenýr, který místnost alespoň trochu polidšťoval.

Bylo tři čtvrtě na osm. Cely byly zamčené. Vlak umklk a hnal se dál do Stockholmu, kolegové seděli v kuchyňce a klábosili

o pitomostech. Alvar už zapsal do záznamové knihy jeden nebo dva řádky, na náladě mu to však nepřidalo, protože jeho poznámky už dávno neodpovídaly realitě. Namísto psaní hleděl na nástěnkou s fotkami Vildy a své matky, která před čtyřmi roky zemřela.

Oproti strohé šedi vězeňského areálu vypadala zahrada jako zelená oáza. Na obloze nebyl ani mráček. Alvar znovu pohlédl na hodinky. Nastal čas zavolat domů a zašeptat Vildě do ouška „dobrou noc, broučku“. Zvedl sluchátko, dál se však nedostal, protože v tu chvíli mu zapípal interkom. Alvar se podíval na displej. Byla to celá číslo sedm, takže na něj zvoní Lisbeth Salanderová. V Alvarovi se svářela zvědavost s neklidem. Všichni zatčení věděli, že nesmějí personál zbytečně obtěžovat. Lisbeth ovšem interkom ještě nikdy nepoužila a rozhodně to nebyla žádná otravná fňukna. Že by se něco stalo?

„O co jde?“ zeptal se Alvar.

„Chci, abyste sem přišel. Je to důležitý.“

„A proč je to tak důležité?“

„Dal jste mi test inteligence, nebo ne?“

„Jistě, napadlo mě, že pro chytrou holku, jako jste vy, to bude hračka.“

„V tom možná máte recht. Nemohl byste sem přijít a rovnou zkontrolovat výsledky?“

Alvar znovu pohlédl na hodinky. Krucinál, přece ten test nemohla zvládnout tak rychle?!

„Raději se na to mrkneme až ráno. Aspoň si budete moct všechny otázky ještě jednou v klidu rozmyslet.“

„To je pěkná fušeřina,“ hudrovala Lisbeth. „Pak bych na to měla celou noc.“

„Dobře, tak já přijdu.“

Alvar nechápal, proč na to přistoupil, a hned mu bylo jasné, že se ukvapil. Avšak kdyby odmítl, určitě by toho litoval. Ve skrytu duše doufal, že inteligenční test Lisbeth zaujal a že by to mohl být začátek něčeho dalšího.

Sklonil se k psacímu stolu úplně vpravo a vyndal ze šuplíku papíry se správnými odpověďmi. Pak si přihladil vlasy, vyšel z kanceláře a čipovou kartou a svým přístupovým kódem otevřel bezpečnostní skleněné dveře. Potom pokračoval po chodbě, neustále zvedal hlavu k černým kamerám a žlutým nástrojním lampám a rukou šátral po opasku. V něm měl bezpečnostní balíček — pepřový sprej, obušek, svazek klíčů, vysílačku a šedou krabičku s alarmem.

Možná byl nenapravitelný idealista, ale naivní nebyl. To by nesměl pracovat v této branži. Vězni by dokázali vymámit tele i z jalové krávy. Alvar byl neustále ve střehu, a čím víc se blížil k vězeňským celám, tím byl neklidnější. Možná se měl raději řídit předpisy a vzít s sebou některého z kolegů.

Ať už byla Lisbeth Salanderová sebeinteligentnější, bylo předem vyloučeno, že by ze sebe vychrlila všechny odpovědi tak rychle. Co když má nějaký skrytý informační zdroj? Alvar o tom byl čím dál víc přesvědčen. Otevřel kukátko ve dveřích cely a podezíravě nahlédl dovnitř. Lisbeth klidně stála u psacího stolu a usmála se na něho, tedy alespoň to tak vypadalo — a Alvar opět pocítil lehký optimismus.

„Fajn, tak já jdu dovnitř. Dodržujte předepsanou vzdálenost.“

„Samo.“

„Dobře.“

Alvar odemkl, stále připraven na všechno možné, ale nic se nestalo. Salanderová stála na svém místě.

„Jak to šlo?“ otázal se Alvar.

„Prima,“ odvětila Lisbeth. „Zajímavej test. Nechcete se na něj mrknout?“

„Správné odpovědi mám s sebou,“ zamával Alvar svazkem papírů.

Lisbeth neodpověděla.

Alvar ještě dodal: „Ale nesmíte být zklamaná, když výsledek nebude na výbornou.“

Inspektor se pokusil o široký úsměv. Lisbeth zvedla koutky, ale už to nebyl tak vlídný úsměv jako předtím. Alvarovi připadalo, že si ho zkoumavě prohlíží, a temný lesk v jejích očích nevěstil nic dobrého. Nechystá něco? Ani v nejmenším by ho nepřekvapilo, kdyby za těmi svými temnými kukadly spřádala nějaký ďábelský plán. Ale na druhé straně je to mrňavá hubená žába. On sám je mnohem větší, a navíc ještě ozbrojený a vycvičený na kritické situace. Přece se mu nemůže nic stát, nebo snad ano?

Pln očekávání sáhl po testu a strnule se na ni usmál. Očima procházel odpovědi, ale přitom nepouštěl Salanderovou ze zřetele. Určitě o nic nejde. Lisbeth na něj tázavě hleděla, jako by se ptala: *Jsem dobrá, co?*

Pokud jde o rukopis, škrábala jako kocour. Všude byly skvrny od propisky a vydrápnuté proužčky papíru, jako by odpovědi jen tak ve spěchu načmárala. Alvar z Lisbeth nespouštěl zrak a přitom pomalu porovnával její odpovědi s výsledky. Zprvu pouze konstatoval, že většina bude zřejmě správně. Pak už nedokázal potlačit zvědavost a strnul úžasem. I ty nejobtížnější otázky na konci testu byly zodpovězeny správně — o něčem takovém Alvar v životě neslyšel. Výsledek byl naprosto vynikající, a právě když se Alvar chystal vybuchnout nadšením, zjistil, že nemůže dýchat.

KAPITOLA 03

12. června

Lisbeth Salanderová nespouštěla Alvara Olsena z očí. Zjevně byl neustále ve střehu a byl to chlap jako hora — vytrénovaný, navíc ozbrojený obuškem, pepřákem a v opasku měl bezdrátový alarm. Určitě by raději zemřel hanbou, než by se nechal porazit. Ale Lisbeth znala i jeho slabiny.

Měl stejné slabůstky jako většina mužských a kromě toho byl stydlivý. Takovou vlastnost lze u chlapa snadno využít k vlastnímu prospěchu. Pár mu jich vrazí a tím ho přitlačí ke zdi. Alvar Olsen dostane, co si zaslouží, a proto Lisbeth důkladně zkoumala jeho hlavu a břicho. Břicho nebylo žádný měkký terč, ale vymakaný a tvrdý pekáč buchet. Ale i takovéto pekáče buchet mají své slabé chvílky. Čekání na vhodný okamžik se Lisbeth vyplatilo. Alvar zhluboka vydechl úlevou a překvapením.

Jeho tělo přestalo být ve střehu a uvolnilo se, a právě v tu chvíli, při úlevném výdechu, ho Lisbeth dvakrát za sebou napálila na solar. Byly to tvrdé a jisté údery a po nich následovalo ještě něco dalšího: Lisbeth se zaměřila na jeho rameno — na konkrétní bod, který jí ukázal její trenér Obinze — a udeřila do něho s divokou, brutální silou.

Ihned bylo jasné, že zasáhla cíl. Vykloubila Alvarovi rameno a muž se zkroutil bolestí. Stál tam, funěl, ale nevydal ze sebe ani hlásku, přestože se očividně z posledních sil snažil udržet na nohou. Vydržel to jednu nebo dvě vteřiny. Poté kapituloval. Zakymácel se a pak se s dutým žuchnutím sesunul na betonovou podlahu. V tu chvíli Lisbeth postoupila o krůček dopředu. Musí mu hlídat ruce, aby nevyvedl nějakou hloupost.

„Tiše,“ nařídila mu.

Bylo to zbytečné. Alvar se nezmohl na jediné pípnutí. Jako by mu někdo uzavřel přívod vzduchu. V rameni mu pulzovala palčivá bolest a před očima tančily hvězdičky.

„Když budeš hodnej chlapeček a nebudeš si šmatat na opasek, tak už žádnou perdu neschytáš,“ ozřejmila mu situaci Lisbeth a vyškubla mu z ruky inteligenční test. V tu chvíli se Alvarovi zazdálo, že slyší nějaký vzdálený zvuk.

Je to hlasitě puštěná televize ve vedlejší cele, nebo si na chodbě povídají kolegové? To nepoznal. Byl úplně mimo. Přesto zvažoval různé manévry, případně volání o pomoc. Nebylo to snadné, bolest mu znemožňovala rozumně uvažovat. Byl tak vystrašený a zmatený, že skrze mlhu neviděl nic než Salanderovou. Přesto zašátral po opasku, ale bylo to spíše podvědomé gesto než plánovaný záměr. Ale ani tentokrát neuspěl: následovala další pecka do břicha, inspektor se zkroutil do embryonální polohy a funěl ještě víc než předtím.

„Tak vidíš,“ domlouvala mu tiše Salanderová. „To nebyl nejlepší nápad. Ale víš co? Nemám nejmenší chuť tě mlátit. Nebejval jsi náhodou kdysi dávno takovej malej hrdina, takovej chrabrej mámin spasitel? Zato teď je celý tvý oddělení v totálním hajzlu a před chvilkou ses znovu vybodl na Fáriu Káziovou. A to se mi nelíbí.“

Na to Alvar neměl co říct.

„Ta holka už si vytrpěla svoje. To musí přestat,“ pokračovala Lisbeth a Alvar nevědomky přikývl.

„Skvělý. Takže jsme dohodnutí,“ prohlásila Lisbeth. „Četl jsi o mně v novinách?“

Alvar opět přikývl a ruce držel hezky daleko od opasku.

„Dobře, tak potom určitě víš, že se nikdy s ničím nepárá. Ani trošičku. Ale možná bysme spolu mohli uzavřít dohodu.“

„Cože?“ zasyčel inspektor.

„Já ti pomůžu udělat na oddělení zase pořádek a postarám se o to, aby se Benita s těma svejma mrchama už k Fárie Káziový ani nepřiblížila, a ty... ty mi půjčíš počítač.“

„Nikdy! Vy jste mě...“ zalapal po dechu Alvar, „...násilně přepadla. Jste v rejži.“

„Kdepak, to ty jsi v pořádný rejži,“ odbyla ho Lisbeth. „Na tvým oddělení dochází k šikaně a násilí, a ty proti tomu nezvedneš ani malíček. Dovedeš si představit ten průser, kdyby to prasklo? Pýcha vězeňské služby skončila v rukách mrňavýho Mussoliniho v sukních!“

„Ale...“ pokusil se namítnout Alvar.

„Žádný *ale*. Já ti to tady pomůžu dát zase do kupy, ale na před mě zavedeš k počítači s připojením na net.“

„To je ksakru naprosto vyloučeno!“ prohlásil Alvar a snažil se vypadat drsně. „Všude na chodbě jsou kamery. Máš smůlu.“

„Tak to potom máme smůlu oba, ale mně to zas až tak nevadí,“ odtušila Lisbeth a v tu chvíli si Alvar vzpomněl na Mikaela Blomkvista.

Během krátké doby, kterou Lisbeth trávila za mřížemi, ji Mikael Blomkvist už dvakrát nebo třikrát přijel navštívit,

a pokud si Alvar něco opravdu nepřál, tak to bylo zveřejnění důkazů o Benitině řádění na jeho oddělení. Ukrutná bolest mu však nedovolila racionálně uvažovat. Namísto toho si sáhl na rameno a na břicho a bez rozmyslu vyhrkl: „Nemůžu vám nic zaručit.“

„Já tobě taky ne, takže jsme si kvit. A teď se postav!“

„Na administrativním oddělení určitě potkáme někoho ze zaměstnanců,“ namítl Alvar.

„Tak budeš muset dělat, že spolu něco nacvičujeme. Vždyť ten inteligenční test vypadá dost slibně.“

Alvar vstal a zapotácel se. Nástrpní svítidlo se mu točilo nad hlavou jako bludička, jako nějaká vzdálená hvězda. Udělalo se mu nevolno a řekl: „Počkejte chvíli, musím...“

Lisbeth mu narovнала záda a rukou mu pročísla kšticí, jako by ho chtěla upravit. Pak mu znovu jednu napálila. Alvar byl k smrti vyděšený. Tentokrát ho však rána vůbec nebolela. Naopak. Vrátila mu vykloubené rameno zpět do jamky a nejhorší bolest polevila.

„Tak jdeme,“ zavelela Lisbeth.

Alvar přemýšlel, jestli nemá zavolat o pomoc a stisknout alarm. Zvažoval, jestli jí nemá sejmout obuškem a stříknout jí do obličeje pepřový sprej, ale šel za ní jako beránek. Kráčel po chodbě s Lisbeth Salanderovou a vůbec nic se nestalo. Čipovou kartou a kódem otevřel bezpečnostní skleněné dveře a doufal, že nikoho nepotká. Ale samozřejmě narazili na Harriet, Alvarovu chamtivou kolegyni, kluzkou jako úhoř, u níž nedokázal odhadnout, na čí straně stojí — jestli na Benitině, nebo na straně veřejného pořádku. Občas měl pocit, že hraje pod obojí — vždycky se přikloní na tu stranu, odkud jí kyne větší prospěch.

„Ahoj,“ snažil se Alvar.

Harriet měla vlasy stažené do ohonu, striktní pohled a přísně stažená ústa. Od doby, kdy Alvarovi připadala přitažlivá, uplynulo už hodně vody.

„Kampak máte namířeno?“ zeptala se Harriet. Alvar si uvědomil, že ačkoli je tady šéfem on, momentálně nemá po ruce nic, čím by uklidnil její podezřívavý pohled, a tak jen zamumlal: „Chystáme se... chceme...“

Kromě studia ho nenapadalo vůbec nic, ale bylo mu naprosto jasné, že s tímhle u Harriet rozhodně neuspěje.

„...zavolat advokátce tady Salanderové,“ pokračoval.

Alvar vycítil, že Harriet jeho vysvětlení moc nevěří, a navíc byl určitě bledý a měl rozostřený pohled. Nejraději by se jen sesunul na podlahu a začal volat o pomoc. Ale namísto toho s nečekanou autoritou dodal: „Její advokátka zítra brzy ráno odlétá do Jakarty.“

Nechápal, jak přišel právě na Jakartu, ale bylo mu jasné, že jde o natolik konkrétní a relevantní informaci, že ji každý bude považovat za pravdivou.

„Fajn, rozumím,“ řekla Harriet tónem, který se k jejímu podřízenému postavení hodil lépe, a pak odešla. Když si byli jisti, že zmizela z dohledu, pokračovali k Alvarově kanceláři.

Bylo to posvátné území — dveře byly neustále zavřené, žádný z vězňů ji dosud nenavštívil, natož aby odtud telefonoval. Ale právě tam se s troškou štěstí či smůly musejí dostat. V bezpečnostní centrále už si zřejmě všimli, že Alvar s Lisbeth za sebou zavřeli skleněné dveře a přešli do části vyhrazené pro zaměstnance, kde je může kdokoli zastavit a zeptat se jich, co tu dělají. Ať už to dopadne jakkoli, nic dobrého z toho nevezjde. Musí nějak zakročit. Zasaťtral po opasku, ale nakonec alarm nespustil. Strašně se styděl a možná byl tou situací proti své vůli i trochu fascinovaný. Co má ta holka za lubem?

Odemkl dveře, vpustil ji dovnitř a náhle mu došlo, jak beznadějně a směšně jeho pracovna působí — ostatně ne náhodou ho Lisbeth nepřímo nazvala mamánkem — a že má na nástěnce připíchnuté zvětšeniny matčiných fotek, které jsou dokonce větší než snímky jeho dcerky Vildy. Měl je už dávno sundat, uklidit do krabice, dát výpověď a zařít se, že si už nikdy nebude s žádnými kriminálníky nic začínat. Jenže teď tu stál jako tvrdé Y. Zavřel za Lisbeth Salanderovou dveře a všiml si, že ho sleduje temným, urputným pohledem.

„Mám jistej problém,“ sdělila mu.

„A s čím?“

„S tebou.“

„A co je na mě problematického?“

„Když tě odsud vyhodím za dveře, spustíš alarm. Ale když tě tu nechám, tak uvidíš, co dělám, a to taky není dobrý.“

„Hodláte se dopustit něčeho nezákonného?“ zeptal se Alvar.

„Pravděpodobně jo,“ odpověděla Lisbeth a poté musel Alvar opět nevědomky udělat něco, co ji rozběsnilo do nepřítččnosti.

Třikrát nebo čtyřikrát vyinkasoval šlupku na solar, znovu se zkroutil, zalapal po dechu a očekával další rány. Ale Salanderová se k němu jen sklonila, bleskurychle mu odepnula opasek a položila ho na psací stůl. Alvar i navzdory ukrutné bolesti vypjal hrud' a výhrůžně si ji měřil.

Chvíli to vypadalo, že se na sebe vrhnou a začnou se rvát. Potom ho Lisbeth znovu odzbrojila tím, že loupala očima po jeho nástěnce.

„To je ta tvoje matinka, kterou jsi zachraňoval?“

Alvar neodpověděl. Stále zvažoval, jestli po ní nemá skočit.

„Tak je to tvoje máma?“ zopakovala Lisbeth otázku a Alvar přisvědčil.

„Je mrtvá?“

„Ano.“

„Ale hodně pro tebe znamená, co?“

„To ano.“

„Pak to snadno pochopíš. Potřebuju si obstarat pár informací a ty mě přitom necháš na pokoji.“

„Proč bych to dělal?“

„Protože už jsi všechno nechal zajít takhle daleko. Já ti na oplátku pomůžu zneškodnit Benitu.“

„Je naprosto bezohledná.“

„To já taky,“ odtušila Lisbeth.

Jednoduše ho má v hrsti. Ano, opravdu nechal všechno zajít příliš daleko. Pustil ji do své pracovny a cestou lhal a podváděl. Už neměl mnoho co ztratit, takže když ho Lisbeth požádala o přístupové heslo k počítači, řekl jí ho. Sledoval její ruce, jejichž pohyby ho naprosto okouzly. Bleskurychle létaly po klávesnici, ale zpočátku se nic nedělo. Lisbeth si prohlédla několik uppsalských webových stránek, mimo jiné stránky tamější akademické nemocnice a univerzity.

Dlouho, předlouho brousila zdánlivě bezúčelně všude možně, pak se konečně zastavila u poněkud zastaralého a omšelého dokumentu s názvem Institut lékařské genetiky a zadala několik příkazů. Poté obrazovka zhasla, zčernala a Lisbeth na chvíli strnula. Zhluboka oddychovala s prsty váhavě spuštěnými nad klávesnicí jako pianistka, která se připravuje na náročnou skladbu.

Pak závratnou rychlostí cosi bušila do kláves, na temném monitoru naskakovaly řádky bílých čísel a písmen a po chvíli začal počítač psát sám. Chrlil značky, programové kódy a příkazy. Alvar pochytil jen několik anglických výrazů: *connecting database, search, query a response* a dále zneklidňující: *bypassing security*. Lisbeth chvíli netrpělivě čekala a prsty bubnovala

do klávesnice. Pak zaklela: „Do prdele!“, a vzápětí se na displeji se objevilo okno: ACCESS DENIED. Zadávala stále nové a nové příkazy a náhle se něco stalo: bylo to jako vlna, jako hladina zčeřená větrem, jako vnitřní pohyb, jako zablesknutí barev. Na obrazovce zazářila zelená písmena: ACCESS GRANTED, a poté se začaly dít věci, které Alvarovi připadaly jako bláznivý sen. Lisbeth se prosmekávala červími dírami do kybernetických světů, které zjevně patřily do jiné doby, do doby dávno před nástupem internetu.

Listovala starými naskenovanými dokumenty a seznamy, jejichž řádky byly psané na stroji, nebo dokonce ručně. Pod nimi byly sloupce s čísly a záznamy — zřejmě výsledky či vyhodnocení testů, jak odhadoval Alvar, který párkrát zahlédl i razítko, podle něhož dokument podléhal utajení. Viděl její jméno i jména mnoha dalších a řádky s vyhodnocením. Jako by Lisbeth proměnila počítač v jakousi poslušnou hadovitou bytost, která neustále dokola, celé dlouhé hodiny, neslyšně klouzala zapomenutými archivy a zamčenými sklepy.

Alvar sice nepochopil, oč jí jde, ale vyzooměl, že stále nemůže najít to, co hledá. Vyčetl to z jejích pohybů a nespokojeného mručení. Po čtyřech a půl hodinách to Lisbeth vzdala a Alvar vydechl úlevou. Nutně potřeboval jít na záchod. Taky už potřeboval zavolat domů a říct své dcerce Vildě, aby pěkně spinkala a zapomněla na celý svět. Ale Lisbeth ho vyzvala, aby zůstal sedět a držel klapačku. Ještě si potřebovala něco zařídit. Obrazovka znovu zhasla, následovaly nové příkazy a inspektor si ke svému zděšení uvědomil, že Lisbeth se hodlá dostat do počítačového systému jejich věznic.

„Nechte toho,“ řekl.

„Ty nemáš ředitele basy zrovna v lásce, co?“

„O to tady nejde.“

„Já taky ne,“ řekla Lisbeth a pak udělala další věc, kterou by nejradši neviděl.

Napíchl se do e-mailové schránky Rikarda Fagera a do jeho dokumentů a důkladně si je pročítala. Alvar jen nečinně přihlížel — nejen proto, že ředitele věznice nenáviděl, ani proto, že už nebylo cesty zpět; uchvátil ho způsob, jak zacházela s počítačem — jako by byl prodlouženou částí jejího těla. Počínala si s naprostou virtuozitou a on jí začal důvěřovat. Nevěděl, jestli je to rozumné nebo ne, ale nechal ji podnikat nové a nové výpady. Poté monitor opět zčernal a vzápětí na něm naskočila slova: ACCESS GRANTED. Co to má krucinál znamenat?

Na monitoru před ním se objevila chodba na oddělení zabezpečovací detence, tichá a zšeřelá. Lisbeth neustále přehrávala tutéž sekvenci, jako by ji chtěla prodloužit nebo přimět určitý časový interval, aby se opakoval stále dokola. Alvar dlouho seděl s rukama na kolenou, snažil se udržet oči otevřené a tiše doufal, že už tomu bude brzy konec.

Osm minut před druhou hodinou v noci se Lisbeth Salanderová zvedla, zavřela „díky“ a Alvar ji bez jakýchkoli otázek provedl bezpečnostními dveřmi zpět do její cely a popřál jí dobrou noc. Pak odjel domů, usnout však nedokázal. K ránu si na chvíli zdříml a zdál se mu sen o Benitě a jejích dýkách.

KAPITOLA 04

17. až 18. června

Pátky patřily Lisbeth.

Každý pátek odpoledne jezdíval Mikael Blomkvist navštívit Lisbeth Salanderovou do vězení. Těšil se na ni, hlavně teď, když se nakonec smířil se situací a přestal zuřit. Ale trvalo mu to.

Obžaloba a verdikt soudu ho vytočily do nepříčetnosti a neustále dokola se vztekal v televizi i v novinách. Ale když si uvědomil, že Lisbeth na rozsudku ani za mák nezáleží, dokázal se na celou záležitost podívat jejíma očima. Pro ni to neznamalo nic převratného. Když se mohla zaobírat kvantovou fyzikou a boxovat, bylo jí jedno, jestli je v lapáku nebo kdekoli jinde, a není vyloučeno, že odnětí svobody považovala za určitou novou zkušenost, kdy se může něčemu přiučít. V tomto směru byla zvláštní. Brala život takový, jaký je, a ze všeho dokázala něco vytěžit. Často si z Mikaela dělala legraci, když viděla, že se o ni bojí dokonce i poté, co ji převezli do věznice Flodberga.

Mikaelovi se Flodberga nelíbila. Flodberga se totiž nelíbila nikomu. Bylo to jediné ženské nápravné zařízení v zemi s nejvyšší ostrahou a Lisbeth skončila na oddělení zabezpečovací detence pouze proto, že Ingemar Eneroth, generální ředitel

vězeňské služby, se pro ni snažil najít nejbezpečnější místo. Údajně jí totiž hrozila všemožná nebezpečí: jednak ze strany tuzemské bezpečnostní policie, jednak od francouzské rozvědky DGSE, kterou proti ní poštvala její sestra Kamila se svým ruským zločineckým gangem.

Mohla to být pravda. Stejně tak to mohla být naprostá ptákovina. Ale protože Lisbeth proti přesunu nic nenamítala, ocitla se zde, v zabezpečovací detenci, a její nepodmíněný trest se tak jako tak pomalu chýlil ke konci. Snad to nakonec dobře dopadne. Lisbeth byla minulý pátek v mimořádně dobrém rozmaru. A ve srovnání s humusem, jakým se běžně živila, pro ni vězeňská strava představovala hotové lukulské hody.

Mikael jel vlakem do Örebro a v notebooku si prolístoval letní číslo *Milénia*, které by mělo jít v pondělí do tiskárny. Venku lilo jako z konve. Předpovědi počasí slibovaly nejžhavější léto za poslední desetiletí, ale dosud se na ně mračila šedá obloha a den za dnem neúnavně přšelo. Mikael Blomkvist by se nejraději zašil ve své chatě na Sandhamnu a odpočíval. Měl za sebou pořádný kus perné práce. Po jeho odhalení, že vedoucí pracovníci americké výzvědné služby NSA spolupracovali s ruskou zločineckou organizací na odcizování obchodních tajemství po celém světě, se ekonomická situace *Milénia* značně zlepšila. Časopis si znovu vydobyl skvělé renomé. Avšak spolu s výhodami se dostavily i stinné stránky. Vedení redakce bylo nuceno vydávat časopis také v digitální podobě, na čemž samozřejmě nebylo nic špatného: v novém mediálním světě to byla naprostá nezbytnost.

Jenže Mikaela okrádala o čas. Věčné aktualizace na internetu a rozhovory o strategii v sociálních médiích ho neustále rozptylovaly. Samozřejmě začal sprádat několik slušných námětů, ale ani v jednom případě se mu nepodařilo proniknout

do hloubky a vědomí, že jeho nejlepší zdroj, který mu dohodil ten úžasný trhák o NSA, právě sedí v base, mu na náladě taky nepřidalo. Cítil se provinile.

Vyhlížel z okénka vlaku a doufal, že ho cestou nebude nikdo otravovat, ale jeho naděje se ukázaly jako liché. Žena na vedlejším sedadle na něj neustále dotírala a vyptávala se ho, kam jede. Mikael odpovídal vyhýbavě. Všichni ti, kteří na něj doráželi, ať mu to bylo vhod, či nevhod — včetně této dámy —, mu sice fandili, ale přesto byl rád, že se v Örebro mohl s všetečnou paní konečně rozloučit. V dešti rychle zamířil k autobusu. Ironií osudu vedla železniční trať přímo kolem věznice Flodberga, zastávka však v obou směrech ležela značně daleko, takže se tam Mikael musel čtyřicet minut kodrcat starým autobusem Scania bez klimatizace. Za pět minut tři čtvrtě na šest se před nimi začala vynořovat šedá betonová zeď.

Sedm metrů vysoká, matně šedavá, podivně zvrásněná a zvlněná stěna vypadala jako obrovitá nestvůrná betonová vlna tyčící se nad okolní rovinatou krajinou. V dálce na obzoru se rýsoval jehličnatý les. Nikde nebylo vidět jediné lidské obydlí. Vstupní závory do věznice stály tak blízko vchodu, že se mezi ně vešlo pouze jediné auto.

Mikael vystoupil z autobusu a pak byl ocelovou bránou vpuštěn do vězeňského areálu. Zamířil k bezpečnostní centrále, kde si do šedé skříňky zamkl mobil a klíče. Pak musel projít bezpečnostní kontrolou, kde měl pokaždé pocit, že mu to ti chytráci dělají naschvál. Potetovaný třicátník s oholenou hlavou mu dokonce sáhl mezi nohy. Navíc ho očichal černý labrador, hezký a přátelský pes, ale Mikaelovi bylo jasné, že ho tu nemají pro zábavu: byl vycvičený na vyhledávání omamných látek. Snad si ti pitomci nemyslí, že chce do basy pašovat fet?

Přesto zachoval klid a kráčel labyrintem chodeb za trochu vyšším a vlídnějším mladíkem. Procházeli spoustou bezpečnostních dveří, které zaměstnanci automaticky otevírali a sledovali je pomocí stropních kamer. Cesta k místnosti pro návštěvy trvala celou věčnost. Pak musel Mikael dlouho čekat na chodbě, a přestože neměl žádný konkrétní důvod, ihned vytušil, že tu něco není v pořádku.

Zlá předtucha se ho zmocnila už ve chvíli, kdy se vynořil inspektor vězeňské služby Alvar Olsen.

Olsenovi se na čele perlil pot a byl očividně nervózní. Vy-máčkł ze sebe několik zdvořilostních frází a poté Mikaela vpustil do návštěvní místnosti na konci chodby. Nyní už nebylo pochyb o tom, že se tu něco nadobro změnilo.

Lisbeth na sobě jako vždy měla sepraný vězeňský mundúr, který na ní směšně plandal. Když ji Mikael přijel navštívit, většinou vstala, ale tentokrát zůstala sedět a číselo z ní jakési číhavé vzrušení. Hlavu měla lehce schýlenou k levému rameni a civěla kamsi šikmo za něj. Byla mimořádně neklidná, na jeho otázky odpovídala jednoslabičně a vyhýbala se mu očima. Nakonec Mikael sebral odvalu a přímo se jí zeptal, jestli se něco stalo.

„Přijde na to, jak se na věc díváš,“ odpověděla Lisbeth a Mikael se vyčkávavě pouсмál. Pro začátek aspoň něco.

„Nechceš mi o tom povědět trochu víc?“

To Lisbeth nechtěla, aspoň „ne tady a teď“, a pak se mezi nimi rozhostilo ticho. Vycházkový dvůr a vězeňskou zeď za zmřížovanými okny bičoval déšť a Mikael se díval na potrhanou matraci, která tam stála opřená o zeď.

„Mám si dělat starosti?“ zeptal se.

„Myslím, že jo,“ ušklíbla se Lisbeth a rozhodně to nemínila žertem, jak doufal.

Přesto to bylo spásné slovo. Mikael se zachechtal a zeptal se, jestli jí může s něčím pomoci. Pak opět následovalo mlčení a po chvíli Lisbeth utrousila „možná“, což ho překvapilo. Lisbeth Salanderová nikdy nikoho zbytečně nežádá o pomoc.

„Dobře. Udělám, co budu moci, pokud...“ soukal ze sebe Mikael.

Lisbeth se znovu ušklíbala.

„Pokud co?“

„Pokud to nebude nic nezákonného,“ odvětil. „Byla by směla, kdybychom tu skončili oba dva.“

„Ty bys musel vzít zavděk s basou pro chlapy, Mikaeli.“

„Třeba bych díky svému šarmu dostal umístěnku do Flodbergu. Tak o co jde?“

„Pročítám si jistý starý seznamy,“ řekla Lisbeth, „a něco mi v nich nehraje. Například v nich figuruje nějaký Leo Mannheimer.“

„Leo Mannheimer?“ zopakoval Mikael.

„Přesně tak, je mu šestatřicet let. Určitě si ho rychle najdeš na netu.“

„Dobře, tak už máme nějaký začátek. A co přesně mám zjistit?“

Lisbeth očima přelétla návštěvní místnost, jako by v ní Mikael měl hledat nějakou skrytou záhadu. Pak se k němu otočila a upřela na něj nepřítomný pohled.

„Upřímně řečeno nevím.“

„A tomu mám věřit?“

„Dá se to tak říct.“

„Dá se to tak říct?“ Mikael pocítil osten vzteku a pokračoval: „Fajn, takže ty nevíš nic konkrétního, ale chceš, abych ti ho proklepl. Provedl snad něco zvláštního, nebo je to jen obyčejnej parchant?“

„Určitě znáš investiční fondy, pro který pracuje. Ale celkově si myslím, že nebude na škodu, když ho nezávazně trošku prolustruješ.“

„Nech toho,“ zarazil ji Mikael. „Musíš mi povědět něco víc. O jakých seznamech to mluvíš?“

„O jmenných seznamech.“

Znělo to tajuplně a hloupě a Mikael na okamžik zadoufal, že si z něj Lisbeth jen střílí a že můžou kdykoli znovu začít nezávazně klábosit o všem možném jako minulý pátek. Lisbeth však vstala, přivolala strážného a prohlásila, že se chce ihned vrátit zpátky na oddělení.

„Ty si snad ze mě děláš srandu,“ řekl Mikael.

„Nedělám,“ odpověděla Lisbeth. Mikael už chtěl začít nadávat, protestovat a vykládat jí o dlouhých úmorných hodinách cesty sem a zase zpátky a zmínit se o tom, že by si na páteční večer rozhodně uměl naplánovat příjemnější program.

Bylo mu však jasné, že by to nemělo smysl. Proto se také zvedl, objal ji a s kapkou otcovské autority jí řekl, aby na sebe dávala pozor. Lisbeth zamručela „no jo pořád“ a Mikael doufal, že je to pouhá ironie, ačkoli Lisbeth už měla hlavu plnou jiných myšlenek.

Viděl, jak ji strážný odvádí, a tichá cílevědomost jejích kroků se mu vůbec nelíbila. Neochotně se nechal odvést opačným směrem, v bezpečnostní centrále si ze skříňky vyzvedl svůj mobil a klíče a odjel taxíkem na nádraží v Örebro. Cestou domů si četl pouze detektivku od Petera Maye, nic jiného; jako by tím protestoval proti požadovanému pátrání po Leu Mannheimovi.

Alvaru Olsenovi spadl kámen ze srdce, že Mikael zmizel tak rychle. Děsila ho představa, že Lisbeth novináři vyslepičí něco

o Benitě a poměrech na oddělení, ale za takhle krátkou dobu to nemohla stihnout. Ale celkem vzato měl pramálo důvodů k radosti. Alvar velmi usiloval o to, aby vedení věznic Benitu přeřadilo na jiné oddělení, ale k ničemu to nevedlo, navíc jeho snahu podkopávali někteří kolegové, kteří se za Benitu přimlouvali a tvrdili, že žádná zvláštní opatření nejsou potřeba.

Vše nadále pokračovalo ve starých kolejích a Lisbeth Salanderová byla navenek stále pasivní. Nedělala nic, jen sledovala své okolí a vše si ukládala do paměti, ale spíše to vypadalo, jako by si v duchu odpočítávala danou lhůtu. Pět dní nechala Alvara na pokoji. Dala mu pět dní na to, aby se vzb chopil, všechno sám vyřešil a ochránil Fáriu Káziovou. Pokud to neudělá, Salanderová zasáhne, jak mu pohrozila. Oněch pět dní právě uplynulo, ale Alvar se nezmohl vůbec na nic. Atmosféra na oddělení byla stále napjatější a vyhocenější. Nepochybně se tu schylovalo k něčemu zlému.

Vypadalo to, jako by se Benita připravovala na souboj. Uzávřela stále nová spojení a chodilo za ní neobvyklé množství návštěv, což také znamenalo, že získávala spoustu nových informací, ale především stále citelněji šikanovala Fárii Káziovou. Je pravda, že Lisbeth se vždycky vyskytovala ve Fáriině blízkosti, což Alvarovi dodávalo jistou kuráž. Ale Benitě to lezlo na nervy. Začala se do Lisbeth navážet, nadávat jí a vyhrožovat, a jednou v tělocvičně dokonce Alvar zaslechl, jak na ni syčí: „Ta černá štětka Káziová je moje. Jenom já a nikdo jiný nemá právo tu uzenu děvku pořádně zvalchovat!“

Lisbeth Salanderová zatála čelisti a hleděla do země. Alvar nevěděl, jestli je to tím, že uplynula kýžená lhůta, nebo jestli je Lisbeth bezmocná. Později se přiklonil ke druhé variantě. Ať je ta žába sebeostřejší, na Benitu nemá, to ani náhodou. Benita byla naprosto bezohledná, odsouzená k doživotnímu

pobytu za mřížemi, takže neměla co ztratit, a navíc se kolem ní pořád motaly její gorily Tine, Greta a Josefin; kromě toho měl Alvar poslední dobou panickou hrůzu z toho, že se jí v ruce zablýští ocel.

Neustále tlačil na personál s detektorem kovu a pořád dokola jí nechával prohledávat celu. Nemohl se zbavit domněnky, že Benita se svými gorilami chce dovnitř něco propašovat. Mohly to být drogy, lesklé předměty nebo jen jeho vlastní chiméry. Alvar chodil jako na jehlách a zároveň si dobře uvědomoval, že Salanderové od samého počátku hrozí nějaké nebezpečí. Pokaždé když se rozječel alarm nebo když mu zapípala vysílačka, se vyděsil, že se Lisbeth stalo něco zlého, a pokoušel se ji přemluvit, aby se nechala přeložit na izolaci. To Lisbeth odmítla a on se nezmohl na to, aby se jí postavil. Nezmohl se vůbec na nic.

Pronásledoval ho neustálý neklid a pocit viny. Navíc pracoval doslova manicky, což bylo líto jeho dcerce Vildě a pošramotilo to jeho vztahy s tetou i ostatními sousedy. Byl propocený jako myš. Na oddělení panovalo nesnesitelné vedro a dusno. Klimatizace byla skoro na odpis a Alvar si připadal morálně zlomený, neustále pokukoval na hodinky a čekal, až mu zavolá ředitel věznice Rikard Fager a oznámí mu, že Benita bude přeložena jinam. Ale Fager nevolal, přestože mu Alvar poprvé zcela na rovinu řekl, jak to na oddělení vypadá. Buď je Rikard Fager ještě větší vůl, než se Alvar domníval, anebo zvítězila korrupce. To nemohl vědět. Telefon stále mlčel.

V pátek večer po uzamčení vězeňských cel odešel Alvar do své kanceláře a pokusil se srovnat si myšlenky. Vtom se mu přes interkom ozvala Lisbeth Salanderová, protože znovu potřebovala jeho počítač. Došel pro ni a znovu si lámal hlavu nad tím, co má asi za lubem. Ale moc toto z ní nedostal. Pohled měla

temný a nesdílný. Domů se toho večera opět dostal až hodně pozdě a více než kdy jindy cítil, že tu odtikává nějaká časová ná bomba.

V pátek ráno si Mikael ve svém bytě na Bellmanově ulici jako obvykle přečetl papírové vydání *Dagens Nyheter* a poté si na svém iPadu prošel *Guardian*, *New York Times*, *Washington Post* a *New Yorker*. Vypil si kapučíno a espresso, posnídal müsli s jogurtem, chleba se sýrem a játrovou paštikou a pak jen tak lelkoval, jak to vždycky dělávali s Erikou, když dostali korektury *Milénia*.

Až asi po dvou hodinách zasedl k počítači a vyhledal si Lea Mannheimera. Jméno Leo Mannheimer se občas objevovalo na obchodních stránkách ekonomických periodik. Leo byl doktor ekonomie z Vysoké školy ekonomické ve Stockholmu a nyní také podílník a šéf analýz Investičních fondů Alfreda Ögrena, kteroužto společnost Mikael — jak Lisbeth správně odhadla — velice dobře znal.

Měl dobré reference jako správce fondů pro movité klienty, přestože nabubřelý a velkohubý styl výkonného ředitele Ivara Ögrena nebyl příliš v souladu se zájmy společnosti, která se snažila vystupovat diskrétně a neokázale. Naproti tomu Leo Mannheimer byl štíhlý a ztepilý muž s velkýma modrýma očima, vlnitými vlasy a plnými, poněkud zženštilými rty. Samozřejmě byl zámožný, ale žádný multimiliardář. Podle posledního daňového přiznání vládl majetkem v hodnotě osmdesát tři milionů korun, což samozřejmě nebylo nejhorší, ale ve srovnání se skutečnými finančními magnáty to nebyla žádná sláva. Tou nejpozoruhodnější věcí — přinejmenším na první pohled — bylo jeho vyjádření před čtyřmi lety v reportáži pro *Dagens Nyheter*, kde neustále omílali jeho vysokou inteligenci.

Výsledek testu pocházel z doby jeho útlého dětství, což tehdy samozřejmě budilo údiv. Leo podobné řeči sympaticky uvedl na pravou míru.

„IQ neznamená vůbec nic,“ prohlásil v rozhovoru. „Göring měl taky vysoké IQ, a přesto to byl idiot.“ Leo zdůrazňoval schopnost empatie, prožitku a další vlastnosti, které inteligenční testy změřit nedokážou, a poukázal na to, že oceňování míry talentu pomocí čísel mu připadá nesmyslné, ba téměř nečestné.

Na padoucha rozhodně nevypadal. Ovšem padouši nezřídka bývají hotoví přeborníci v tom, aby působili dojemem učiněných svatoušek, a Mikael se nenechal ošálit ani tím, že Leo Mannheimer vydával značné částky na charitativní účely. Celkově však působil chytře a pokorně.

Mikael odhadoval, že se Lisbeth o Leovi zmínila z jiného důvodu než pro jeho dobročinnost. Přesto si však nebyl jistý. Mělo to být nestranné a nepředpojaté pátrání. Proč se chovala tak nemožně? Mikael přemýšlel a upíral pohled na Rytířský průliv. Výjimečně nepršelo. Obloha se vyjasnila a vypadalo to, že bude nádherné ráno. Mikael zvažoval, jestli si nemá zajít na kapučíno do Kaffebaru, dočíst si detektivku a na Lea Mannheimera se vykašlat, aspoň teď o víkend. Po jeho odchodu z redakce byla sobota tím nejpříjemnějším dnem v týdnu, vlastně jediným dnem, kdy si mohl dopřát naprostou volnost. Ale na druhou stranu... už to slíbil a nechtěl se nechat zviklat svou leností.

Lisbeth mu předhodila sólokupra desetiletí a zasloužila se o to, že *Milénium* získalo zpět své společenské postavení; kromě toho zachránila život malému chlapci a odhalila mezinárodní zločineckou bandu, takže nic nebylo jistější než fakt, že vrchní státní zástupce Richard Ekström s celým senátem jsou banda omezených hovad. Zatímco Mikaelovi se dostalo

úcty a uznání, skutečná hrdinka bručela v base. A proto dále pokračoval v pátrání po informacích o Leu Mannheimerovi, přesně tak, jak to po něm Lisbeth chtěla.

Zatím nic zajímavého neobjevil, ačkoli záhy zjistil, že má s Leem něco společného. Oba se snažili dobrat pravdy ohledně hackerského útoku na firmu Finance Security v Bruselu. V této věci se tak či onak angažovala půlka švédského novinářského cechu plus celý finanční trh, takže tato souvislost nebyla zas až tak pozoruhodná, ale přesto... možná za tím něco je, kdoví, třeba sám Leo Mannheimer mlží nebo zamlčuje nějaké nekalé tajemství.

Mikael o té věci s Lisbeth mluvil. Tou dobou se právě nacházela na Gibraltar, aby zkontrolovala své příjmy. Bylo to letos devátého dubna, těsně před jejím nástupem do výkonu trestu, a Lisbeth k tomuto tématu přistupovala s podivnou lhostejností. Mikael se domníval, že si chce užít poslední hodiny na svobodě a neotravovat si mysl nepříjemnostmi, dokonce i když se to týkalo nezákonného vstupu do počítače. Ale spíše by bylo na místě, kdyby se o věc zajímala, a nemohl vyloučit, že o ní možná i něco ví. Mikael tehdy seděl v redakci na Götské ulici, když kolem něj proběhla kolegyně Sofie Melkerová s novinkou, že všechny banky mají problémy se svými internetovými stránkami. Máloco Mikaela zajímalo méně.

Zdálo se, že burza na to vůbec nezareagovala. Potom se objevila zpráva, že objem obchodu s akciemi na domácí burze je nízký. A vzápětí to vypuklo: tisíce lidí zjistily, že již nemají přístup ke svým internetovým účtům. Jednoduše už neexistovaly žádné pohledávky a závazky ani umístování cenných papírů. Řada tiskových zpráv oznámila toto:

Jedná se pouze o technickou závadu. Vše bude brzy v pořádku, máme situaci pod kontrolou.

Přesto neklid narůstal. Švédská koruna oslabila a pak náhle jako vlna tsunami zaplavily trh fámy, že vzniklé škody jsou tak obrovské, že už nikdy nebude možné zrekonstruovat vlastnictví cenných papírů v plném rozsahu. Proslýchalo se, že nezanebatelné výnosy zmizely jako pára nad hrncem, a nepomohla ani vyjádření všemožných autorit, které zprávu označily za naprostý nesmysl. Finanční trhy se hrotily. Veškeré obchodování bylo pozastaveno, lidé ječeli do telefonů, e-mailové servery kolabovaly. Švédské státní bance kdosi hrozil bombovým útokem. Někdo v ní vytloukl okna. Finančníku Carlu af Trollemu se podařilo nakopnout bronzovou sochu tak vehementně, že si zlomil pravou nohu.

Nakupila se spousta incidentů, které společně vytvářely předtuchu, že by něco nebo někdo mohl převzít kontrolu nad celým trhem. Avšak zakrátko bylo po všem. Výnosy znovu pořádaně trůnily ve svých kolonkách a sama ředitelka státní banky Lena Dunckerová tvrdila, že žádné nebezpečí nikdy nehrozilo. Tentokrát však nebyl zájem upřen na objektivní problém — internetovou bezpečnost —, a právě to bylo na věci nejzajímavější. Všude vládl jen zmatek a panika. Kdo byl jeho původcem?

Ukázalo se, že původní centrální depozitář cenných papírů, v němž byly registrovány kapitálové investice tuzemských klientů a jež byl následně prodán belgické firmě Finance Security, byl vystaven masivnímu hackerskému útoku, čímž vyšlo najevo, jak je finanční systém zranitelný. Ale to ještě nebylo všechno.

Rozmohly se hlavně novinářské kachny: sociální sítě chrli ly celý kolotoč tvrzení, výzev a lží a toho dne Mikael vybuchl: „Snad se nějakej hajzl nesnaží zlikvidovat celou burzu?“

Následující dny a týdny jeho hypotézu jen podpořily, ale stejně jako všichni ostatní tomu ani on nepřišel na kloub. Nebyli

žádní podezřelí, a tak Mikael tu událost časem pustil z hlavy. Ostatně ji z hlavy pustila celá země. Burza se opět zvedla. Nastala vysoká konjunktura, opět zavládl býčí trh a Mikael měl na práci naléhavější témata: letecké katastrofy v Evropě a teroristické útoky, nárůst pravicového populismu a neofašismu v Evropě i ve Spojených státech. Ale teď...

Teď měl před očima Lisbetin zachmuřený obličej v návštěvní místnosti, připomněl si její sestru Kamilu obklopenou sebrankou hackerů a zločinců a napadlo ho, že Lisbeth hrozí nějaké nebezpečí a že se může stát cokoli. Pak Mikael pokračoval ve své investigativní práci a přečetl si esej, který Leo Mannheimer napsal pro časopis *Focus*. Po novinářské stránce Mikaela nijak neoslovil. Mannheimer zjevně neměl k dispozici žádnou novou informaci. Přesto některé části článku Mikaelovi poskytly slušný psychologický obrázek o průběhu událostí. Všiml si, že Mannheimer zahájil tematickou sérii přednášek s názvem *Tajemný postrach trhu*. Již zítra, tedy v neděli, by měl na toto téma poskytnout rozhovor na valné hromadě akcionářů, který se měl konat ve Stadgårdskajenu.

Mikael seděl u počítače, asi dvě minuty si na internetu prohlížel Mannheimerovy snímky a snažil se proniknout pod první dojem, jakým na něj Leo zapůsobil. Na monitoru byl velice pohledný muž s čistými rysy. V očích měl jakýsi melancholický záblesk, který se nepodařilo vyretušovat ani na webové firemní fotografii. Cokoli řekl, byla vždycky čistá pravda, nikomu se nepodobízel. *Žádné prodávejte, nakupujte — hned teď!* Vždy tam byla jistá váhavost, otázka. Tvrdil, že má analytické myšlení a hudební talent, že se zajímá o jazz, především o starší, takzvaný hot jazz.

Bylo mu šestařicet let a byl jediným synem zámožných rodičů žijících v Nockeby západně od Stockholmu. Jeho otec

Herman, který působil jako generální ředitel průmyslového koncernu Rosvik a později jako člen správní rady a vlastník čtyřicetiprocentního podílu právě v Investičních fondech Alfreda Ögrena, se dočkal syna až ve svých pětáctyřiceti letech.

Matka Viveka, rozená Hamiltonová, byla žena v domácnosti a aktivně se zapojovala do činnosti Červeného kříže. Zdálo se, že žila především pro svého syna a jeho talent. V několika málo rozhovorech, jež poskytla médiím, se nedalo přehlédnout jisté elitářství. V článku pro *Dagens Nyheter*, pojednávajícím o synově inteligenčním kvocientu, Leo dokonce zdůraznil, že s ním matka testy předem procvičovala.

„Byl jsem na tyto testy poněkud nespravedlivě připraven,“ pronesl Leo a vyprávěl, že během svých prvních školních let byl zlobivým žákem, což je pro mimořádně nadané a nedostatečně stimulované děti typické, jak podotkl autor článku.

Celkově vzato Leo Mannheimer poněkud shazoval všechno pozitivní a lichotivé, co o něm kdo řekl, a přestože by to mohlo vypadat jako jistá koketerie či falešná skromnost, na Mikaela to spíš působilo dojmem, že Lea tíží nějaký pocit viny, jako by si uvědomoval, že své rodiče v jistém ohledu zklamal. Sotva se měl za co stydět. Obhájil dizertační práci na téma IT-bublina 1999 a stejně jako jeho otec se stal akcionářem Investičních fondů Alfreda Ögrena. Ale pravdou bylo, že nikdy nevyčníval nad ostatní, neohromoval okolí přehnanou velkolepostí ani nebudil znepokojení pochybnými machinacemi a alespoň podle toho, co se Mikael dočetl, za svůj velký majetek z velké části vděčil dědictví.

Tou nejpozoruhodnější věcí — pokud měl Mikael hledat nějakou záhadu — byl fakt, že Leo od loňského ledna pobýval v rámci služebního volna v zahraničí. Poté se vrátil do zaměstnání, začal přednášet a občas se objevil v televizi — nikoli jako

klasický finanční analytik, ale spíše jako filozof nebo konzervativní skeptik, který se odmítal vyjadřovat k něčemu tak nejistému, jako je budoucnost. V posledním květnovém příspěvku pro webové vysílání *Dagens Nyheter*, pojednávajícím o rostoucích finančních trzích, řekl toto:

„Burza trochu připomíná člověka, který se náhle vymanil z deprese. Vše, co mu před chvílí připadalo trýznivé, se náhle zdá být na hony vzdálené. Já mohu finančnímu trhu pouze popřát hodně štěstí.“

Tato věta zjevně obsahovala jistý sarkasmus, jako by Leo věřil, že burza doopravdy potřebuje co nejvíce štěstí. Mikael si tento příspěvek z nějakého důvodu přečetl dvakrát. Není na něm přece jen něco zvláštního? Domníval se, že ano. Nebyl to jen Leův poetický a antropomorfní způsob vyjadřování, byly to jeho oči. Zablýskl se v nich zármutek a zároveň i jakási uštěpačnost, jako by měl ve skutečnosti na mysli něco jiného. Možná to bylo součástí jeho inteligence — jeho schopnosti myslet na několik různých věcí současně —, ale trochu připomínal herce, který chce vystoupit ze své role a překročit její hranice.

To nezbytně nedělalo z Lea Mannheimera námět na zajímavý příběh, spíše jen živého normálního člověka. Přesto Mikael hodil za hlavu veškeré plány na volný den a letní lenošení, už jen proto, aby Lisbeth ukázal, že se tak lehce nevzdává. Samozřejmě se zvedl od počítače, pak si k němu znovu sedl jako bludná duše, surfoval po internetu, třídil si knihy a neustále si chodil pro něco do kuchyně. Ale Leo Mannheimer ho neopustil ani na okamžik. Mikael to vydržel zhruba do jedné hodiny, kdy se odešel do koupelny oholit a s nevelkým nadšením se postavil na váhu — což byl jeden z jeho nových zvyků — a náhle vyhrkl: „Krucinál, Malin!“

Jak na to mohl zapomenout? Náhle mu svitlo, proč mu Investiční fondy Alfreda Ögrena připadaly tak povědomé. Vždyť tam dřív pracovala Malin. Malin byla jeho bývalá milenka, která nyní působila jako vedoucí tiskového odboru na ministerstvu zahraničních věcí. Byla to zapálená feministka a obecně vzato velmi vznětlivá bytost. Během jejího vztahu s Mikaelem se vášnivé milování střídalo se stejně vášnivými plamennými hádkami a to vše se dělo právě v období, kdy pracovala pro Alfreda Ögrena.

Malin měla dlouhé nohy, krásné tmavé oči a zvláštní způsob, jak se dostat lidem pod kůži. Mikael vytukal její číslo a vzápětí si uvědomil, že ho k tomu přimělo i nádherné letní počasí, díky kterému si uvědomil, že mu Malin chybí víc, než si byl ochoten přiznat.

Malin Frodeová si na sobotní telefonáty příliš nepotrpěla. Nejraději by mobilu zatnula tipec, aby dal pokoj, ale k její práci patřilo být stále na příjmu, takže jí nezbylo nic jiného než se smířit se situací a jako obvykle nasadit příjemný profesionální tón. Jednoho krásného dne stejně vybuchne.

Nyní z ní byla matka samoživitelka nebo skorosamoživitelka. Když se její bývalý manžel Niklas občas uráčil vzít si syna na víkend, tvářil se u toho jako hrdina. Právě si přišel pro syna a vyjel na ni: „Tak se dobře bav, jak už to máš ve zvyku!“

Malin tušila, že tím naráží na její nevěry, k nimž ke konci jejich manželství zhusta docházelo. Jeho narážku oplatila strnulým úsměvem, objala šestiletého synka Loveho a rozloučila se s ním. Ale pak vypěnila. Na ulici nakopla plechovku a sama pro sebe zaklela. Navíc jí zazvonil mobil, což nepochybně znamenalo nějakou světovou pohromu. Teď se ve světě odehrávaly samé krize a katastrofy. Ale ne... nebylo to tak hrozné.

Byl to Mikael Blomkvist a v té chvíli Malin pocítila nejen značnou úlevu, ale i tělesnou touhu. Dívala na ostrov Djurgården a na osamělou plachetnici klouzající průlivem. Právě vyšla na Pobřežní ulici.

„To je milé, že voláš,“ řekla Malin.

„Zas tak moc ne,“ opáčil Mikael.

„Já bych řekla, že jo. Co děláš?“

„Nic zvláštního,“ odpověděl Mikael.

„To ti tak věřím. Tak co děláš?“

„Pracuju.“

„Jo, to děláš pořád. Dřeš se až do úmoru.“

„Bohužel jo.“

„Já tě mám radši, když ležíš na zádech.“

„Tak v tom se shodneme.“

„Tak si lehni.“

„Fajn.“

Malin počkala jednu nebo dvě vteřiny.

„Tak už ležíš?“

„Samozřejmě.“

„A moc toho na sobě nemáš, co?“

„Moc ne.“

„Kecáš. Čím jsem si zasloužila tu čest, že mi voláš?“

„Pro začátek jde o byznys.“

„Bohapustá otrava.“

„Já vím,“ řekl Mikael, „ale nejde mi z hlavy ten hackerský útok na Finance Security.“

„To chápu. Ty nikdy nepustíš nic z hlavy jen tak, leda ženské, které ti přijdou do cesty.“

„Ani ženy tak snadno nepouštím z hlavy.“

„To ne, pokud je zrovna nepotřebuješ jako informační zdroj. Co pro tebe můžu udělat?“

„Jeden z tvých bývalých kolegů analyzoval ten nezákonný vstup do počítače.“

„A kdo?“

„Leo Mannheimer.“

„Leo,“ zopakovala Malin.

„Co je to za chlápek?“

„Frajer — v mnoha ohledech tvůj pravý opak.“

„Tak to má kliku.“

„Pořádnou.“

„V jakém smyslu se ode mě liší?“

„Leo je...“

Malin se zamyslela.

„Tak co?“

„Přinejmenším to není žádný upír, co pase po faktech a padouších. Je to myslitel, filozof.“

„My upíři jsme dost jednoduchý.“

„Ty jsi v pohodě, Mikaeli, to dobře víš,“ prohlásila Malin.

„Jsi něco víc než bezohledný kovboj, ale nikdy nemáš čas se zastavit a váhat jako starej dobrej Hamlet.“

„Takže Leo Mannheimer je Hamlet?“

„Každopádně finanční branže není jeho parketa.“

„A co je podle tebe jeho parketa?“

„Hudba. Hraje přímo božsky na klavír. Má absolutní sluch a je neskutečně nadaný. A peníze ho nijak zvlášť netěší.“

„To pro finančníka není nejlepší vizitka.“

„To zrovna ne. Pravděpodobně ho k tomu předurčili už jako malého kluka. Chybí mu ta správná dravost. Proč tě zajímá?“

„Docela překvapivě psal o tom hackerském útoku.“

„To je možné. Ale nenajdeš na něj vůbec nic, jestli si děláš naděje.“

„Proč to říkáš?“

„Protože hlídat tyhle chlapíky patří k mé práci, a upřímně řečeno...“

„Ano?“

„...zkrátka naprosto pochybuju, že by se Leo dopustil něčeho nečestného. Namísto čachrování s vlastním kapitálem nebo dalších pitomostí vysedává doma, utápí se v depresích a hraje na klavír.“

„Tak proč dělá v téhle branži?“

„Kvůli tátovi.“

„Jeho otec byl velký zvíře.“

„To bezpochyby jo. Ale taky to byl nejlepší kamarád starýho Alfreda Ögrena, a navíc sebestřednej náfuca. Trval na tom, že z Lea bude finanční génius a že po něm převezme podíl v Alfredově společnosti a že sám vytvoří mocenskou pozici ve švédské ekonomice. A Leo... jak bych to řekla...“

„To ti neporadím.“

„...je trochu slaboch. Nechal se přemluvit a do společnosti nastoupil, a rozhodně neodvedl špatnou práci. Nikdy neudělal nic vysloveně špatně. Možná nebyl úplně brilantní, aspoň ne tak, jak by asi měl být. Chybí mu prostě zápal a chuť. Jednou mi řekl, že má pocit, jako by něco podstatného postrádal. Nejspíš ho něco trápí.“

„A co by to mělo být?“

„Nějaká mizerie z dětství. Ale nikdy jsem k němu nepronikla natolik blízko, abych se o tom něco dozvěděla, i když jsme krátkou dobu...“

„Copak?“

„Nic, myslím, že to byla taková pitomost, jenom hra.“

Mikael se rozhodl, že se nebude dál vyptávat.

„Četl jsem, že byl nějakou dobu v zahraničí,“ řekl.

„Jo, po smrti své matky.“

„Na co umřela?“

„Na rakovinu slinivky.“

„Hrůza.“

„Přesto jsem měla pocit, že mu to prospělo.“

„A proč?“

„Protože mu rodiče neustále šlapali na paty a otravovali mu život. Doufala jsem, že konečně bude mít možnost hodit svět financí za hlavu a věnovat se hře na klavír nebo čemukoli jinému. Víš, těsně předtím, než jsem u Alfreda Ögrena skončila, vzal Leo život do vlastních rukou. Nikdy jsem tomu úplně nerozuměla. Nějakou dobu se netvářil jako hromádka neštěstí. Ale pak...“

„Co?“

„Pak to bylo ještě horší než dřív. Člověku to trhalo srdce.“

„Žila tehdy jeho matka?“

„Jo, ale už jen krátce.“

„A kam potom odjel?“

„To nevím. Už jsem v té společnosti nepracovala. Ale trošku jsem doufala, že by ta cesta pro něj mohla být začátkem nějakého procesu osvobození.“

„Přesto se k Alfredu Ögrenovi vrátil.“

„Asi nenašel odvahu spálit mosty.“

„A pak začal přednášet.“

„Možná to byl krok správným směrem,“ řekla Malin. „Tak co tě vlastně zajímá?“

„Leo vidí určité psychologické vzorce. Srovnává ten útok v Bruselu s jinými dezinformačními kampaněmi.“

„Myslíš s těmi ruskými?“

„Považuje je za moderní způsob vedení války a právě to mě zaujalo.“

„Lež jako zbraň.“

„Lež jako způsob vyvolání chaosu a zmatku. Lež jako alternativa k násilí.“

„Copak se neprokázalo, že ten hackerský útok byl řízený z Ruska?“

„To sice jo, ale nikdo neví, kdo v Rusku za ním stojí, a pánové z Kremlu od toho samozřejmě dávají ruce pryč.“

„Ty máš podezření, že v tom jede ta stará zločinecká banda Spiders?“

„No, napadlo mě to.“

„Nechce se mi věřit, že by ti s tím mohl pomoci zrovna Leo.“

„Asi ne, ale rád bych...“

Mikael najednou ztratil nit.

„...rád bys mě pozval na skleničku?“ skočila mu do řeči Malin. „Zahrnul mě lichotkami, drahými dárky a pozval mě do Paříže?“

„Cože?“

„Do Paříže. To je takové město ve Francii. Prý tam mají pozoruhodnou věž.“

„Zítřka bude Leo poskytovat rozhovor ve Fotografickém muzeu,“ pokračoval Mikael, jako by její slova neslyšel. „Nechystáš se tam? Třeba bychom se mohli něčemu přiučit.“

„Něčemu přiučit? Do prdele, Mikaeli, na tohle lákáš dámu, když ji potřebuješ?“

„No, jen na chvíli,“ odpověděl Mikael a znovu začal mluvit roztržitě, což Malin zamrzelo ještě víc.

„Jsi sobeckej pitomec, Blomkviste!“ zasyčela, zamáčkla hovor, zůstala stát na chodníku a její nitro překypovalo starým známým vztekem, který svým způsobem souvisel právě s Mikaelem.

Rychle se však uklidnila, ačkoli její rozhořčení zapříčinila spíše minulost, jistá vzpomínka, která jako by jí náhle v hlavě

vyplula na povrch. Viděla před sebou Lea, jak ve své pracovně ve společnosti Alfreda Ögrena pozdě v noci něco píše na pís-
kově zbarvený papír. Spatřovala v tom výjevu jakési poselství,
obklopující Pobřežní ulici jako mlžný opar. Chvilíčku zamyšle-
ně stála na chodníku, pak sešla k Dramatickému divadlu a Bern-
sově kavárně a přitom nadávala na svého exmanžela, na bývalé
milence a vůbec na všechny příslušníky mužského pohlaví.

Mikaelovi záhy došlo, že se zachoval jako hulvát, a přemýšlel,
jestli nemá Malin zavolat, omluvit se a třeba ji pozvat na večeri.
Ale neudělal to. V hlavě mu vířily tisíce myšlenek, a tak namís-
to Malin zavolal Annice Gianniniové, což nebyla pouze jeho
sestra, ale i Lisbethina advokátka. Nikdo nedbal na zachování
mlčenlivosti úzkostlivěji než Annika, ale pokud to bylo ve pro-
spěch její klientky, byla ochotná hovořit otevřeněji.

Annika telefon nebrala. Ozvala se Mikaelovi až po půlhodi-
ně a potvrdila mu, že se Lisbeth změnila. Podle ní za to může
situace na oddělení zabezpečovací detence. Lisbeth ono místo
důkladně prokoukla a uvědomila si, že pro ni rozhodně není
bezpečné. Proto Annika trvala na tom, aby ji přeložili jinam, ale
Lisbeth byla samozřejmě proti. Zdůraznila, že jí žádné nebez-
pečí nehrozí, zato jsou tam ohroženy jiné ženy, především jistá
mladá cizinka jménem Fária Káziová, která zakoušela násilí již
ve své rodině kvůli zachování cti a nyní trpí šikanou i ve vězení.

„Je to zajímavý případ,“ řekla Annika. „Chci se ho taky
ujmout. V tomto případě zřejmě budeme mít mnoho společ-
ného, Mikaeli.“

„Jak to myslíš?“

„Vy budete mít dobrý příběh a já vám možná trochu vypo-
můžu s investigativní činností. Mám pocit, že v celé té věci
něco nehraje.“

Mikael stále nic nechápal, proto se zeptal: „Doslechla ses něco bližšího o tom, co Lisbeth hrozí?“

„To zrovna ne, kromě toho, že znepokojivé množství zdrojů celou dobu mluví o Lisbethině sestře a té její bandě z Ruska a ze Svavelsjö mc.“

„Co v tom ohledu děláš?“

„Všechno, co se dá, Mikaeli. Co si myslíš? Zajistila jsem pro Lisbeth ve vězení zvýšenou ostrahu. V této chvíli žádné akutní nebezpečí nevidím. Ale stala se ještě jedna věc, která na ni zřejmě zapůsobila. Přijel ji navštívit Holger.“

„Děláš si legraci?“

„Ne, ani trochu, bylo to hotové drama. Starý pán neochvějně trval na tom, že ji chce vidět. Myslím, že to pro něj bylo hodně důležité.“

„Já vůbec nechápu, jak se mu podařilo do Flodbergu dostat.“

„Pomohla jsem mu s byrokratickou stránkou věci, Lisbeth mu zaplatila taxík a doprovod tam i zpátky. V autě s ním jela pečovatelka. Do vězení přijel na invalidním vozíku.“

„A Lisbeth jeho návštěva rozrušila?“

„Ta se jen tak snadno rozhodit nedá, ale Holger je jedním z jejích nejbližších lidí, to víme oba.“

„A Holger jí řekl něco zvláštního, co ji vyvedlo z míry?“

„Co by to mělo být?“

„Možná něco o její minulosti. Nikdo toho o ní neví tolik jako Holger.“

„O tom mi nic neřekla. Jediné, co ji zajímalo, byla ta dívka Káziová.“

„Znáš muže jménem Leo Mannheimer?“

„To jméno je mi povědomé. Proč to chceš vědět?“

„Jen mě to zajímá.“

„Lisbeth se o něm zmínila?“

„Povím ti to později.“

„Fajn, ale jestli chceš vědět, co jí Holger řekl, bude nejlepší, když se s ním spojíš osobně,“ řekla Annika. „Myslím, že Lisbeth by ocenila, kdybys na něj trochu dohlédl.“

„To taky udělám,“ slíbil Mikael.

Ukončil hovor a ihned zavolal Holgeru Palmgrenovi. Číslo bylo obsazené. A protože bylo obsazené podivně dlouho, Mikael se rozhodl, že na Liljeholmen okamžitě zajede a promluví si se starým pánem mezi čtyřma očima. Pak pomyslel na Holgerův zdravotní stav. Je to starý a nemocný člověk, trpí silnými bolestmi a potřebuje svůj klid. Mikael se rozhodl, že ještě počká, a namísto toho namátkově vyhledával údaje o rodině Mannheimerových a o Alfredu Ögrenovi. Našel toho spoustu.

Když se Mikael do něčeho doopravdy pustil, vždycky toho našel spoustu. Žádná informace ho však nijak zvlášť nezaujala ani se nezdálo, že by tu existovalo nějaké pojítko s Lisbeth nebo oním hackerským útokem. Pak i právě díky Holgerovi a starcovým vědomostem o Lisbetině dětství změnil strategii. Mikaela napadlo, že Leo Mannheimer možná nějakým způsobem souvisí s její minulostí, vždyť se přece zmínila o jakýchsi starých jmenných seznamech. Proto pátral daleko v minulosti, tak daleko, jak mu internet a počítačové databáze dovolily. Jeho zájem upoutal starý článek v *Uppsala Nya Tidning*, který nějakou dobu budil jistý rozruch, protože téhož dne obdržela tisková agentura TT telegram založený právě na této zprávě. Později se o této události již téměř nemluvalo, pravděpodobně z lidské ohleduplnosti a také díky mírnějšímu mediálnímu klimatu, které tehdy nebylo tolik vyhrocené vůči lidem na vysokých postech jako nyní.

Drama se událo před pětadvaceti lety během honu na losy v Östhammaru. Lovecká parta Alfreda Ögrena, jejímž členem byl i Leüv otec Herman, se po delším obědě vydala do lesa. Pánové do sebe zřejmě obrátili několik panáků, ale údaje v článku byly velice kusé, takže nikdo nemohl říct nic určitého. Ten den svítilo prudké slunce a skupina lovců se rozptýlila do různých stran. Poté co se mezi stromy objevili dva losi, nálada výrazně stoupla. Lovci začali střílet a jeden starší muž jménem Per Fält, finanční šéf koncernu Rosvik, podle svého vyjádření špatně odhadl směr, poté co ho vyděsily prudké pohyby zvířete. Vypálil a vzápětí uslyšel výkřik a volání o pomoc. Rána zasáhla mladého psychologa Carla Segerera, který byl rovněž členem lovecké party. Postřelený mladík zanedlouho u malé vyvýšeniny na následky zranění zemřel.

Během následného policejního vyšetřování vše nasvědčovalo tomu, že se jednalo o pouhou tragickou nehodu, a na Alfreda Ögrena ani Hermana Mannheimera nepadl ani stín podezření. Přesto Mikaela vyšetřování zaujalo, zvláště když zjistil, že střelec Per Fält o rok později zemřel a nezanechal po sobě manželku ani potomky. V nicneříkajícím nekrologu byl vychválen jako „spolehlivý kamarád a zapálený a loajální zaměstnanec koncernu Rosvik“.

Mikael hleděl z okna, pohroužený do vlastních myšlenek. Obloha nad Rytířským průlivem se opět zatáhla. Zdálo se, že přichází další změna počasí, a znovu se rozpršelo. Mikael si protáhl záda a masíroval si ramena. Nemohl mít ten zastřelený psycholog s Leem Mannheimerem něco společného?

Těžko říct. Mohla to být slepá ulička nebo obyčejná nesignifikátní tragédie. Přesto se Mikael pokusil o psychologovi zjistit co nejvíce informací. Moc toho však nenašel. Carl Seger zemřel ve čtyřiceti letech; tehdy byl čerstvě zasnoubený

a rok předtím obhájil na Stockholmské univerzitě dizertační práci s názvem *Empirická studie*, pojednávající o vlivu sluchu na sebezpočopení člověka.

Práce nebyla zveřejněna na internetu a o jejím výsledku se rovněž nikde nepsalo, ačkoli se toto téma okrajově vyskytlo i v dalších esejích Carla Segera, které si Mikael vyhledal prostřednictvím Google Scholar. V jednom pojednání psycholog popisoval klasický experiment, který dokazuje, že testované osoby rychleji identifikují svou vlastní podobenku mezi stovkami dalších, pokud je fotografie nějak přikrášlená. Sami sebe poznáme rychleji, pokud vypadáme půvabněji, než jací ve skutečnosti jsme, což je pravděpodobně dědictvím evoluce. Přeceňování vlastní osoby je užitečné pro případné páření nebo získání vůdčího postavení v tlupě, avšak zahrnuje také jedno nebezpečí.

„Přehnaná sebedůvěra v naše vlastní schopnosti nás vystavuje riziku a brání nám ve vývoji. Pochybnosti o nás samých mají pro naši intelektuální zralost zásadní význam,“ psal Seger a na jeho slovech nebylo nic novátorského ani originálního. Přinejmenším však bylo zajímavé, že Carl Seger odkazoval na studie dětí a na význam sebedůvěry pro jejich další vývoj.

Mikael vstal, odešel do kuchyně a uklidil kuchyňskou linku i jídelní stůl. Rozhodl se, že si nazítří půjde poslechnout Leovo vystoupení ve Fotografickém muzeu. Umínil si, že té historce musí přijít na kloub, a veškeré plány na volný víkend byly rázem zapomenuty. Vtom u dveří zazvonil zvonek, což ho nepotěšilo. Neohlášené návštěvy neměl rád. Přece jen však šel otevřít a následující událost později nedokázal popsat jinak než jako dokonalé přepadení.

KAPITOLA 05

18. června

Fária Káziová seděla schoulená na pryčně a rukama si objímala kolena. Bylo jí dvacet let a sebe samu považovala za vybledlý, pomalu skomírající stín. Od svých čtyř let, kdy se její rodina přestěhovala do Švédska z bangladéšské Dháky, neměla mnoho příležitostí se s někým seznámit, a těch pár návštěv, které k nim zavítaly, ji nijak nenadchly.

Fária vyrůstala v panelovém domě na stockholmském předměstí Vallholmen se čtyřmi bratry, jedním mladším a třemi staršími. Její otec Karim poměrně záhy založil řetězec chemických čistíren a slušně zbohatl, takže později pro rodinu koupil družstevní byt s velkými okny v Sickle. Její dětství bylo poklidné.

Fária hrála basketbal a ve škole se dobře učila, obzvláště vynikala v jazycích, kromě toho velmi ráda šila a kreslila japonské komiksově série manga. Jakmile však dospěla do puberty, její svoboda kousek po kousku vzala za své. Zjevně to nějak souviselo s její první menstruací a obdivným hvízdáním mladíků z blízkého okolí. Přesto byla přesvědčená, že změna přišla zvenčí jako ledový vítr od východu. Situaci ještě zhoršilo náhlé úmrtí maminky Aiši, kterou postihla mozková příhoda.